

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2009

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 760ν-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ- ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2009

Η ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΠΡΟΣΒΑΛΟΜΕΝΗ...	2
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑΣ..	20
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	47
ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ.....	55
ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΠΛΑΝΗΣ.....	57
Η ΠΛΗΡΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΥΠΑΚΟΗ.....	63
ΕΥΧΕΤΗΡΙΟΣ.....	64
Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.....	46

---000---

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

— †† —

---000---

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

---000---

Η ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΠΡΟΣΒΑΛΟΜΕΝΗ

ΕΡΙΚΟΙ Κριτικ-
κοί, ισχυρί-
ζονται, ότι ε-
πὶ 16 αἰῶνας
οἱ Χριστια-
νοὶ ἀπεδέχθησαν ὡς ἀλη-
θές, ὅτι αἱ Γραφαὶ, τὰ Εὐ-
αγγέλια, αἱ Ἐπιστολαὶ
τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡ Ἀπο-
κάλυψις, — εἶναι αὐθεντι-
καὶ, ἐνῶ ἦλθον εἰς τὸ
εἶναι πολὺ μετὰ τὸν θά-
νατον τῶν Ἀποστόλων,
καὶ ἀξιοῦν οἱ ἀνωτεροὶ οὗτοι Ἑριτικοὶ ὅτι ἴσως
ὅλαι αἱ Γραφαὶ εἶναι πλαστογραφίαι.

Προκαλοῦμεν, τὴν ἀξίωσιν ταύτην οὐχὶ μόνον ἐ-
πὶ τοῦ περιεχομένου τῆς Κ.Δ. ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν
αὐθεντίαν αὐτῶν δι' ἐσωτερικῶν μαρτυριῶν, χρονολο-
γιῶν, ὀνομάτων Διοικητῶν, Αὐτοκρατόρων, προσώπων,
ἀρχόντων κ.λ.π. ἀλλὰ προκαλοῦμεν αὐτοὺς καὶ ἐν

καθαρῶς ἐξωτερικῶν ἱστορικῶν μαρτυριῶν. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει, ὅτι ὅλα τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, οὐχὶ μόνον ὑπῆρξαν, ἀλλὰ πραγματικῶς ἦσαν ἐν κυκλοφορίᾳ ζώντων τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἦσαν ἐπίσης ἐν κυκλοφορίᾳ παρὰ τῶν τότε ἐκκλησιῶν.

Πρῶτον, θὰ φέρωμεν ἱστορικοὺς Ἑθνικοὺς τοῦ Αὐοῦ καὶ Βου Αἰῶνος μ.Χ. οἵτινες ἀποδεικνύουν διὰ τῆς πολεμικῆς τῶν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ὅτι ὑπῆρξαν εἰς τὰς ἡμέρας τῶν γεγονότα, καὶ πρόσωπα, ὡς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Εὐαγγελίων καὶ Πραξεων καὶ Ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων. Οὗτοι οἱ ἱστορικοὶ καὶ συγγραφεῖς, οἱ οἱ Σουετώνιος, Τάκιτος, Πλίνιος, Ἰώσηπος, ἀναφέρουν περὶ προσώπων, Νερωνος, Τιβερίου, Αὐγούστου Καίσαρος, Ποντίου Πιλάτου, πρακτικὰ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Ρώμης, καὶ γεγονότων ἀκριβῶς ὅπως ἀναφέρονται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Δεύτερον, θὰ φέρωμεν Χριστιανοὺς συγγραφεῖς τῶν πρῶτων δύο Αἰώνων, τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα μαρτυροῦν ὅτι, καὶ ἐὰν δὲν εἴχομεν τὴν Κ.Δ. οὐδόλως, δηλ. τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰς ἐπιστολάς τῶν Ἀποστόλων, ἐκ τῶν περικοπῶν τῶν Χριστιανῶν τούτων συγγραφέων τοῦ Αὐοῦ καὶ Βου Αἰῶνος μ.Χ. θὰ ἤδυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν ὁλόκληρον τὴν Κ.Δ. ὡς ἔχωμεν ταύτην σήμερον. Παραθέτομεν ἐν ὀλίγοις τινὰς τούτων.

ΠΛΙΝΙΟΣ ὁ νεώτερος, 62-115 μ.Χ. ἦτο ἀνθύπατος ἐν Βιθυνίᾳ, ὅτε ἔγραφε ἐπιστολὴν (XCVI-96-) εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Τραϊανόν, ζητῶν συμβουλὴν καὶ ὁδηγίαν περὶ τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους διέβαλλον φευδῶς, καὶ ἀπαντᾷ ὁ Τραϊανὸς (ΠΛΙΝ. ΕΠΙΣ. ΒΙΒ.Χ. XCVII) ὅπως τοὺς διαβαλλοντας φευδῶς τοὺς Χριστιανοὺς αὐστηρῶς νὰ τιμωρῇ. Ἴδε ὁμοίως FYΣ. ΕΚΚΛ. ΙΣΤ. Βιβ. Γον, 33.

ΣΟΥΕΤΣΝΙΟΣ, συγγράφας βίον 12 Καيسάρων, σύγ-

χρονος τοῦ Πλινίου, ἐπὶ Βεσπεσιανοῦ, ἀναφέρει περὶ τῆς πρώτης ἀπογραφῆς εἰς τὸν βίον Ὀκταβίου Καίσαρος, εἰς δὲ τὸν βίον τοῦ Βεσπεσιανοῦ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ὡς ἐξῆς,

" Εἶχεν εὐρέως διαδοθῇ ἐν Ἀνατολῇ, παλαιᾷ καὶ θεμελιώδους προφητείας, ἥτις ἐπιστεύετο παντοῦ, ὅτι θὰ ἦρχετο ἐξ Ἰουδαίας ἀνὴρ ὅστις θὰ ἐκυβέρνηα ὅλον τὸν κόσμον."

Ἀκολουθῶς ἀναφέρει πῶς ἐπανεστάτησαν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πῶς ἐπὶ Βεσπεσιανοῦ ἐκυριεύθη ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ ὑπετάγησαν διὰ παντὸς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Ἰωσήπου αἰχμαλωτισθέντος, ὡς ἀριστοκράτου εὐγενοῦς, ἐξ Ἀρχιερατικῆς οἰκογενείας κ.λ.π.

ΤΑΚΗΤΟΣ, ἱστορικὸς διάσημος(;) πολλὰ γράφων μυθώδη περὶ Μωϋσέως καὶ Ἐξόδου καὶ Ἰσραηλιτῶν εἰς τὸ Εὐγ Βιβλίον τῆς ἱστορίας του, παραγράφος ζη, παραθέτομεν δὲ περικοπὴν χάριν τῆς ἱστορίας, ἵνα ὁ ἀναγνώστης κρίνει τὰς μακροθείας τοιοῦτου μεγάλου ἱστορικοῦ!!

" Πολλοὶ συγγραφεῖς συμφωνοῦν(δὲν λέγει ὅμως ποῖοι συγγραφεῖς) ὅτι κάποτε νόσος τις, τρομερὰ, παραμορφώνουσα τὸ σῶμα, ἐνέσκηψε ἐφ' ἀπάσης τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁ Βασιλεὺς Βόχορις ζητῶν φάρμακον ἠρώτησε τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ Ἀμμών, καὶ τοῦ ἐλεχθη νὰ καθαρίσῃ τὴν ἐπικράτειάν του, καὶ νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς γῆς τοῦ φυλὴν τὴν ὁποίαν μισοῦν οἱ θεοὶ. Οἱ ἀγῶντες οὗτοι συνελήφθησαν κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης καὶ μετεφέρθησαν εἰς ἔρημον τινὰ, καὶ ἀφέθησαν ἐκεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ, ἕως οὗ τοῦ εἰς ἐξ αὐτῶν, Μωϋσῆς τὸ ὄνομα, τοὺς προειδοποίησεν, ὅπως μὴ ἴστανται κεχηνότες ἀναμένοντες βοήθειαν ἐκ θεοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων, ἐγκαταλελειμμένοι ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλλὰ νὰ ἐλπίσωσιν εἰς ἑαυτοὺς, καὶ νὰ ἀναγνωρίσωσιν

"αὐτὸν ὡς τὸν παρὰ θεοῦ σωτῆρα των. Ἐδέχθησαν ὅλοι τοῦτο, καὶ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ των περιεπλανῶντο ἀσκόπως. Οὐδὲν δὲ ἀπήλπισεν αὐτοὺς περισσότερον ὅσον ἡ ἔλλειψις ὕδατος, καὶ ἦσαν βεβυθισμένοι εἰς ἀπόγνωσιν, ἔτοιμοι νὰ ἀποθάνωσιν, ὅτε ἀγέλη ἀγρίων ὄνων ἐφάνη νὰ διευθύνηται εἰς ὠρισμενον μέρος, ὅπισθεν βράχου, ὅπου ὑπῆρχον δενερά θαλαερά. Ὁ Μωϋσῆς ἠκολούθησεν αὐτὴν καὶ εὗρεν πηγὰς ὕδατων, ἔνθα ἡλευθέρωσεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ κινδύνου. Μετὰ δὲ πορείαν ἕξ ἡμερῶν, ἔφθασαν τὴν ἐβδόμην εἰς γῆν ἣν κατέκτησαν, ἐκδιώξαντες τοὺς κατοίκους, καὶ ὠκοδόμησαν πόλιν καὶ ναὸν."

Τώρα τίς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν κακοήθειαν τοῦ τοιοῦτου ἱστορικοῦ περὶ νόσου, περὶ ἐκδιώξεως ἕξ Αἰγύπτου, περὶ ὄνων, καὶ περὶ ἕξ ἡμερῶν πορείας;! Τίς μελετῶν τὴν προηγουμένην παραγραφὸν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἱστορίας του δὲν θὰ ἐκπλαγῇ, ἀναγράφων, ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται ἦσαν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχει ὄρος ἐν αὐτῇ ὀνομαζόμενον Ἰδη, ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν Ἰδαῖται. Ἰουδαῖοι (φρῖξον ἥλιε) καὶ ὅτι ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει φυλὴν τινὰ γύρωθεν τῆς Τροίας μὲ τὸ ὄνομα σολύμη καὶ ὅτι οὗτοι εἶναι οἱ κτίσαντες πόλιν ἣν ὠνόμασαν Ἱεροσόλυμα κ.λ.π. Δίκαιον εἶχεν ὁ Παῦλος λέγων ὅτι τινὲς ἕξ ἀντιζηλίας, ἄλλοι ἐκ φθόνου, ἄλλοι δι' ἔριδας, ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν. ΦΙΛΙΠΠ. α: 15, 16. Οὕτω καὶ ἱστορικοὶ ἐνεκεν μίσους διὰ τὸν λαὸν Ἰσραὴλ, διέστρεψαν τὴν ἀλήθειαν, διότι, ἱστορικοὶ, ὡς ὁ Τάκης, ἠδύναντο νὰ ἐμελέτων τὴν Γραφὴν τῶν 70 ἥτις ἦτο εὐρέως ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν, καὶ θὰ ἔβλεπον τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐξόδου, τὴν ἔρημον, τὴν ὁδοιπορίαν αὐτῶν, οὐχὶ ἐντὸς ἕξ ἡμερῶν ἀλλὰ τεσσαράκοντα ἔτη, καὶ πῶς ὀνομάσθησαν Ἰσραηλῖται, Ἰουδαῖοι, Ἑβραῖοι, καὶ τίς ἐκτίσε τὴν Ἱερουσαλὴμ κ.λ.π., ἀλλὰ ἔγραψαν κακοηθείας, μύθους νοσηρὰς φαντασίας.

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν ἤδη εἰς τὸ θέμα ἡμῶν. Οὗτος, ὁ Τάκητος, εἰς τὰ χρονικά του -ANNALS- βιβ.15ον παρ. 44 ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σταυρώσεως Αὐτοῦ ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, περὶ τῶν Χριστιανῶν, καὶ περὶ τῆς κακουργίας τοῦ Νέρωνος, πῶς οὗτος θέσας πῦρ εἰς τὴν Ρώμην ἐπέδωσε τοῦτο εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ πῶς ἐβασανίσθησαν ὑπὸ τοῦ μανιακοῦ ὄχλου, καὶ πῶς ὁ Νέρων ἔκαμε φωταφίας εἰς τὸν κῆπον του, ἐνῷ οἱ Χριστιανοὶ ἠλείφοντο μὲ πίσσαν ἐκαίοντο ὡς λαμπάδες πρὸς τέρψιν τοῦ μανιακοῦ ὄχλου, τὸν ὁποῖον ἐξώθουν οἱ ἑθνικοὶ ἱερεῖς καὶ οἱ μάγοι, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπον μὲ παθος τοὺς ναοὺς των νὰ ἐρημῶνται καὶ αἱ θυσίαι των καὶ τελεταὶ των νὰ γελοιοποιῶνται. Καίτοι ὁ Τάκητος ἀναφέρει τὰ γεγονότα ταῦτα ὡς μομφὴν ἐναντίον ἀνθρώπων ἀπολοφούντων ἐσταυρωμένον ἄνθρωπον, καὶ ἑτοίμων νὰ ἀποθάνωσι δι' αὐτὸν, ἐντούτοις πιστοποιεῖ ἐν τῇ πάθει του ἀλήθειαν.

ΙΩΣΗΠΙΟΣ, ὅστις παρὰ πάντων ὁμολογεῖται "φιλαλήτης" ἐκτὸς τῶν χρονολογιῶν, ἄς παρέλαβεν ἐξ ἄλλων ἱστορικῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Πτολεμαίου, ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ὃν ὁ Ἡρώδης ἀπεκεφαλίσεν, ὅτι ἦτο δίκαιος ἀνὴρ, λέγων ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς εἰς τὸ 18ον Βιβ. τῆς ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ κεφ. 5,2,

" Τώρα μερικοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων νομίζουν ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώδου ἦλθεν ἐκ Θεοῦ δικαίως, ὡς τιμωρία δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον ΒΑΠΤΙΣΤΗΝ. Διότι ὁ Ἡρώδης ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν, ὅστις ἦτο ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προετρεπε τοὺς Ἰουδαίους εἰς δικαιοσύνην μετὰ τὴν ἀλλήλων, καὶ ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν εἰς τὸν Θεὸν, καλῶν αὐτοὺς εἰς βάπτισμα καὶ μετάνοιαν..."

Περὶ δὲ τοῦ Ἰησοῦ λέγει τὰ ἐξῆς εἰς τὸ 18ον Βιβ.3:3 τῆς ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ,

"Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὑπῆρξεν ὁ Ἰησοῦς, σο-
φὸς τις ἄνθρωπος, ἐὰν εἶναι δίκαιον νὰ καλῇ
τις αὐτὸν ἄνθρωπον, διότι, οὗτος ἦτο ἐκτελε-
στῆς, θαυμαστῶν ἔργων, διδασκαλὸς τοιούτων
ἀνθρώπων οἵτινες ἐδεχοντο τὴν ἀλήθειαν μετὰ
εὐχαριστίας. Προσείλκυε εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς
καὶ ἐξ Ἰουδαίων καὶ Ἑθνικῶν. Οὗτος ἦτο ΧΡΙ-
ΣΤΟΣ. Καὶ ὁ Πιλάτος, τῇ ὑποκινήσει τῶν ἀρ-
χόντων μεταξὺ ἡμῶν, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς
τὸν ἐπὶ σταυροῦ θάνατον. Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες
τὸν ἠγάπων ἐξ ἀρχῆς δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν,
διότι ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ζῶν πάλιν τὴν τρίτην
ἡμέραν, ὡς οἱ θεοὶ προφῆται προεῖπον περὶ
τούτων καὶ χιλίων ἄλλων θαυμαστῶν πραγμάτων,
ὅσον ἀφορᾷ αὐτόν. Καὶ τὸ γένος τῶν Χριστια-
νῶν, τῶν οὕτω καλουμένων ἐξ αὐτοῦ, δὲν ἐξέ-
λιπον ἕως τῆς σήμερον." ΕΡΚΥΚΛΟΓΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞ.
ΑΓ. ΓΡΑΦΩΝ ΥΠΕΡΕΦΑΓΟΥ Σελ. 509 καὶ ΕΥΣΕΒΙΟΥ
ΕΚΚ. ΙΣΤΟΡΙΑ Βιβ. Αον, 11.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, 120 μ.Χ. περίφημος σοφιστής, "κομ-
φὸς τὸ ὕφος, πυρρωνιστὴς τὴν σκέψιν, σκώπτης καὶ
χαριτολόγος" εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστιανοῦ Περε-
γρίνου, θαυμάζει τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοβίαν διὰ
τὸν θάνατον ἐνεκεν τῆς πίστεως του εἰς τὸν Χρι-
στὸν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει τὰ ἐξῆς,

"Ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις ἐσταυρώθη ἐν
Ἰαλαιστίνῃ.."

ΚΕΛΣΟΣ, ὁ Ἐπικουρικὸς φιλόσοφος τοῦ Βου μ.Χ. Αἰ-
ῶνος, ὁ γράφας ἔλεγχον κατὰ τῶν Εὐαγγελίων ὑπὸ
τὸν τίτλον "Ὁ ΑΛΗΘΗΣ ΛΟΓΟΣ" εἰς ὃν ἀπῆντησεν ὁ
ᾠριγένης εἰς τὸ "ΚΑΤΑ ΚΕΛΣΟΥ" ἔργον του, ἀνο-
γνωρίζει καὶ ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸν ὡς μέγαν, καὶ
τοὺς ὁπαδοὺς Αὐτοῦ ὡς πιστοὺς ἀπολούθους Του,
φέρει δὲ περιηκόπως ἐκ τῶν Εὐαγγελίων καὶ Ἐπισ-
τολῶν τῶν Ἀποστόλων ὡς ὑπάρχουν εἰς τὰ Κείμενα.
Οὕτω βλέπομεν ὅτι ἐξωτερικαὶ μαρτυρίαι Ἑθνικῶν ἱ-
στορικῶν συγγραφέων βεβαιοῦν τὴν ὑπαρξιν τῶν Εὐ-

αγγελίων καὶ Ἐπιστολῶν εἰς τὸν Ἀου καὶ Βου μ.Χ. Αἰῶνα, ὡς αὐταὶ εἶσαν ἐν χρήσει εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τοὺς ἔθνικοὺς.

"Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς Χριστιανοὺς συγγραφεῖς τοῦ Αου Αἰῶνος οἱ ὅποιοι ἀναφέρουν περικοπὰς ἐκ τῶν Εὐαγγελίων καὶ ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων ἀκριβῶς ὡς ἔχωμεν ταύτας σήμερον.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, γεννηθεὶς τὸ 24 μ.Χ. ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐξ Ἰουδαίων γονέων. Ὁ Κοντιογόνου "ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΜ. Α. σελ. 90" λέγει ὅτι οἱ διάκονοι Φίλων καὶ Ἀγαθόπους, οἵτινες ἠκολούθησαν αὐτὸν εἰς τὸ μαρτύριον εἰς Ῥώμην καὶ συνέγραψαν τὸν βίον καὶ μαρτύριον αὐτοῦ, λέγουσι ὅτι αὐτὸς ἦτο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἔστησεν ἐν τῇ μέσῃ τῶν μαθητῶν Του λέγων,

" ὅστις λοιπὸν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτος εἶναι μεγαλύτερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν." MATΘ. ιη:2-4.

Οὗτος διετέλεσε μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἐμαρτύρησε ἐπὶ Τραϊανοῦ ριφθεὶς βορὰ τῶν θηρίων ἐν Ῥώμῃ. Διάλογον ΙΓΝΑΤΙΟΥ - ΤΡΑΙΑΝΟΥ ἀναφέρει ὁ Κυριακὸς εἰς τὴν Παπρολογίαν του σελ. 28 ὡς ἑξῆς,

" Ὅτε ὁ Τραϊανὸς μεθυσθεὶς ἐκ τῆς κατὰ τῶν Σκυθῶν νίκης κατεδίωξε τοὺς Χριστιανοὺς, διέταξε κατὰ τὴν νέαν αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἀρμενίων καὶ Παρθῶν διερχόμενος δι' Ἀντιοχίας νὰ καλέσωσι τὸν Ἰγνάτιον, πρὸς ὃν εἶπε, "Τίς εἶσαι σὺ, μακροδαίμων, ὅστις τολμᾷ νὰ παραβαίνης τοὺς νόμους ἡμῶν, ἀποπλανάς δὲ συνάμα καὶ ἄλλους νὰ ρίπτιωνται εἰς τὸν ὄλεθρον πρὸς δυστυχίαν αὐτῶν; - Ἰγνάτιος. Μακροδαίμονα δὲν δύνασαι νὰ καλέσης ἐμὲ τὸν Θεοφόρον, διότι οἱ δαίμονες ὑποχωροῦσιν ἐνώπιον τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν φερόντων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τὸν Θεόν. Ἐὰν δὲ μὲ

" καλῆς κακοδαίμονα ὡς κακὸν καὶ ἐχθρὸν τοῖς δαίμοσι, δέχομαι τοῦτο, διότι, ὡς φερων τὸν Θεὸν τὸν Οὐράνιον Βασιλεα ἐν ἐμοί, ματαιῶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν. -Τραϊανὸς. Καὶ τίς λέγεται Θεοφόρος; -Ιγνατίος. Ὁ φερων τὸν Θεὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του. -Τραϊανὸς. Ἡμεῖς λοιπὸν σοὶ φαινόμεθα κατὰ λογικὴν συνειπείαν, ὅτι δὲν ἔχομεν θεοὺς, ἂν καὶ οὐτοὶ εἶναι σύμμαχοι ἡμῶν κατὰ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν; -'Ιγνατίος. Πλανᾶσαι, εἰάν τοὺς δαίμονας τῶν Ἐθνῶν θεοὺς ἀποκαλῆς, διότι μόνον εἰς εἶναι ὁ Θεὸς, ὃ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θαλάσσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ εἰς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, οὗ τῆς Βασιλείας εἴθε νὰ τύχῃ. -Αὐτοκράτωρ. Ἐννοεῖς βεβαίως τὸν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου σταυρωθέντα. -'Ιγνατίος. Ναὶ, Ἐκεῖνον ἐννοῶ, ὅστις τὰς ἀμαρτίας μου καὶ τοὺς αἰτίους τούτων, προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ πᾶσαν τὴν κακίαν τῶν δαιμόνων κατέστειλε, καὶ νικητὰς κατ' αὐτῶν ἀπέδειξε τοὺς εἰς Αὐτὸν πιστεύοντας. -Αὐτοκράτωρ. Ἐπιμένεις λοιπὸν ὅτι φέρεις ἐν σοὶ τὸν Θεόν; -'Ιγνατίος. Ναὶ." Τότε ὀργισθεὶς ὁ Τραϊανὸς ἐξεδωκεν ἀπόφασιν. "Διατάσσομεν ἵνα ὁ Ἰγνατίος, ὁ ἀξιῶν ὅτι φέρει τὸν Θεὸν ἐν ἑαυτῷ, δεσμιὸς ἀπαχθῇ ὑπὸ στρατιωτῶν εἰς Ρώμην, ἵνα ῥιφθῇ εἰς βορᾶν τῶν ἀγρίων θηρίων πρὸς τέρψιν τοῦ λαοῦ." Ὁ Ἰγνατίος χαίρων ἤκουσε τὴν καταδίκην ταύτην ἐπειπὼν. "Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὅτι ἡξίωσάς με νὰ ἔλθῃ πρὸς Σὲ καὶ τεθῶ ἐν δεσμοῖς, ὡς ὁ Παῦλος." Ἐνῷ δὲ ἤγετο εἰς Ρώμην, ὑπέστη πολλὰ παρὰ τῶν στρατιωτῶν. Γράφων δὲ ἐπιστολὴν ὀδεύων εἰς Ρώμην λέγει. - "Ἀπὸ Συρίας ἕως Ρώμης παλαιῶ πρὸς ἀγρία θηρία, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ, νύκτα καὶ ἡμέραν, δεδεσμευμένος μετὰ δέκα λεοπαρδῶν, (στρατιωτῶν οὕτῳ καλουμένων) οἵτινες, ὅσον εὐεργετοῦνται

" ὑπ' ἐμοῦ, τοσοῦτον ἀπηνέστεροι γίνονται. Καὶ τὰ θηρία θὰ παρακαλέσω νὰ μὲ καταφάγῃ, ταχέως καὶ νὰ μὴ μοῦ φεισθῶσιν, ὡς συνεβη ἐνίοτε νὰ φεῖδωνται τινῶν, (τοῦ Δα- νιήλ) Διὰ τοῦτο καὶ ἄκοντα θὰ βιάσω αὐτὰ νὰ μὲ κατασπαράξωσι. Τὶ μοὶ συμφέρει, ἐγὼ γίνωσκω, Σᾶς παρακαλῶ γὰρ εἶμαι μαθητῆς; Μὴδὲν τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ποθῶ, ὅσον νὰ ἐπι- τύχῃ τοῦ Χριστοῦ. Πῦρ καὶ σταυρὸς, θηρί- ων τε συστάσεις, σκορπισμοὶ ὁστέων, συγ- κοπαὶ μελῶν, ἄλεσμοὶ ὅλου τοῦ σώματος, κολάσεις τοῦ διαβόλου εἰς ἐμὲ ἐρχέσθωσαν, μόνον ἵνα Χριστοῦ Ἰησοῦ ἐπιτύχῃ."

ΕΥΣ.ΕΚΚ.ΙΣΤ.Βιβ.Γον.36.

Πολλὰς ἐπιστολὰς ἔγραψεν ὁ Ἰγνάτιος ἐν ταῖς ὁποίαις ἀναφέρει περικοπὰς ἐκ τῶν Εὐαγγελίων καὶ ἐπιστολῶν, αἵτινες ἦσαν ἐν κυκλοφορίᾳ μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητῶν αὐτῶν τοῦ Αὐο καὶ Βου Αἰ- ῶνος, ὥστε νὰ ἀποδεικνύηται τὸ γνήσιον αὐτῶν, καὶ οὐχὶ ὡς οἱ Κριτικοὶ ἀξιοῦν ὅτι εἶναι νόθα. Παρα- θετομεν τινὰ.

" Ἐσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τέλειος ἐστὶ. " ΜΑΤΘ. ε:48.

" Ἴδετε τὰς χεῖρας μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ αὐτός, ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδε- τε, ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὅστ' αὐτὸ οὐκ ἔχει κα- θὰς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα. " ΛΟΥΚ. κδ:39.

" Ἀγαπήσης Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου... καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σε- αὐτόν. " ΛΟΥΚ. ι:27.

" Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωὴ. " ΙΩΑ. α:25.

" Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο. " ΙΩΑ. α:14

" Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθῃ-
τε εἰς πειρασμόν." ΜΑΤΘ. κς:41.

" Χρηματίζειν τε πρῶτον ἐν' Αντιοχείᾳ τοὺς μα-
θητὰς Χριστιανούς." ΠΡΑΞ. ια:26. (*)

Καὶ περὶ τοῦ Παύλου ὅτι εἶναι "σκεῦος ἐκ-
λογῆς, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐδάφια καὶ περικοπὰς δι-
αλαμβάνει εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ.

(*) Τὸ ὄνομα τοῦτο εὐρίσκεται εἰς δύο ἄλλα
μέρη, 1ον/ εἰς ΠΡΑΞ. κς:28, ἐνθα ὁ Ἀγρίπ-
πας ἀναφωνεῖ μὲν θεὸς εἰς τὸν Παῦλον,

"Ἐν ὀλίγοις μὲν πείθεις χριστιανὸν ποι-
ῆσαι."

Καὶ 2ον/ εἰς Α. ΠΕΤΡ. δ:16,

" εἰ δὲ πάσχεις ὡς χριστιανὸς μὴ αἰσχυ-
νέσθω."

Ὁ WILSON εἰς τὸ ΔΙΓΛΩΤΤΟΝ λέγει τὰ ἐξῆς
εἰς ὑποσημείωσιν εἰς τὸ χωρίον ΠΡΑΞ. ια:26
ὅπου τὸ πρῶτον ὠνομασθησαν οἱ μαθηταὶ χρι-
στιανοὶ,

"Μερικοὶ νομίζουν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐ-
δόθη διὰ θείας ἐξουσίας, ἄλλοι νομίζουν
ὅτι ἦτο ὄρος ὀνειδισμοῦ διὰ τοὺς ἀκο-
λοῦθους τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐ-
τῶν δοθέν, ἐνῶ ἕτεροι, μὲν περισσοτέραν
πιθανότητα, ὑποθέτουν ὅτι υἱοθετήθη τὸ
ὄνομα τοῦτο ὑπὸ τῶν ἰδίων μαθητῶν, ἀμ-
φοτερον ὅπως δι' εὐκολίαν ἢ διακρισιν,
καὶ ὅπως ἀποφύγουν τὸν ὀνειδισμόν."

" Μωμεθανισμὸς μαρτυρεῖ τὴν ὕπαρξιν τοῦ
Μωάμεθ, ὁ Πλατωνισμὸς τὴν τοῦ Πλάτωνος,
οὕτω καὶ τὸ χ ρ ι σ τ ι α ν ὸ ς μαρτυ-

" ρεῖ ὅτι ὑπῆρξε ὁ ἰδρύσας τὸν Χριστιανισμόν, οὗτινος τὸ ὄνομα φέρουν οἱ Ἀριστιανοί." ΛΕΞ.ΑΓ. ΓΡΑΦΩΝ Κωνσταντίνου." Ἰδε καὶ ΕΦΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞ.ΤΩΝ ΑΓ.ΓΡΑΦΩΝ Υπερφάνου σελ. 507.

ΧΡΙΣΤΟΣ σημαίνει κεχρισμένος, καὶ Χριστιανὸς σημαίνει "μικρὸς κεχρισμένος" μέλος τοῦ κεχρισμένου."

ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ὁ σύντροφος τοῦ Παύλου, ὅστις, κατὰ τὸν Κλήμεντα Ἀλεξανδρείας, ἦτο εἰς ἐκ τῶν 70 Εὐαγγελιστῶν, ἔγραφε ἐπιστολὴν ἣτις εὑρέθη εἰς τὸ Σιναῖτικόν Χειρόγραφον, γραφεῖσαν πρὶν τοῦ τέλους τοῦ Αου Αἰῶνος, ἀναφέρεται εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου ὡς Ἰερὸν Κείμενον" γράφων περικοπὴν ΜΑΤΘ. κβ:19 "πολλοὶ κλητοὶ ὀλίγοι ἐκλεκτοί."

ΚΛΗΜΗΣ ὁ Ρώμης, πιθανὸν ὁ μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου εἰς ΦΙΛΙΠΠ. δ:3. Εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν του εὐρίσκεται ἡ γνωστὴ περικοπὴ."

" Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται." ΜΑΤΘ. ε:7.

" Γίνεσθε οἰκτίρμονες καθὼς ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἐστὶν οἰκτίρμων." καὶ " Μὴ καταδικάζετε καὶ μὴ οὐ καταδικασθῆτε." ΛΟΥΚ. ς:37.

Καὶ ἄλλας περικοπὰς ἐκ τῆς Κ.Δ. ἀναφέρει εἰς τὰς ἐπιστολάς του. Ὁ Κυριακὸς ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ 18, λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ Κλήμεντος,

" Ὁ πατὴρ του ἦτο συγκλητικὸς, καὶ συγγενὴς τοῦ Αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ ὃν οὗτος διὰ τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίστιν αὐτοῦ κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸ 96 μ.Χ."

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ. Οὗτος ἐγεννήθη τὸ 80 μ.Χ. Ἰεὸς

ὧν ἐγένετο μαθητῆς τοῦ Ἰωάννου, ἔγραψε πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρει τὰς ἐξῆς περικοπὰς,

" Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενὴς."
MATΘ. κς:41.

"Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν."
MATΘ.ε:10.

Καὶ ἄλλα πολλὰ, ΕΥΣΕΒ.ΕΚΚΛ.ΙΣΤ'. Βιβ.Γον,36.Καὶ οὗτος ἐμαρτύρησεν διὰ τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίστιν του, ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου. Ἐκ τῆς Πατρολογίας τοῦ Κυριακοῦ παραλαμβανόμεν τὰ ἐξῆς,καὶ ΕΥΣ.ΕΚΚ.ΙΣΤ'.Βιβ.Δον,15,

" Ὁ Ἀνθύπατος ἐρωτᾷ αὐτὸν ἂν εἶναι ὁ Πολύκαρπος,καὶ ὁμολογήσαντος αὐτοῦ τοῦτο, ἐζήτει νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίστιν, λέγων, "Αἰδέσθητι τὴν ἡλικίαν σου, ὅμοσον τὴν τύχην τοῦ Καίσαρος, εἰπέ, Αἶρε τοὺς ἀθέους,λοιδόρησον τὸν Χριστὸν καὶ θέλω σὲ ἀπολύσω. Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Πολύκαρπος. "Ὁγδοήκοντα καὶ ἕξ ἔτη δουλεύω αὐτῷ καὶ οὐδὲν μὲ ἠδίκησε, πῶς δυναμαὶ νὰ βλασφημῶ τὸν Βασιλεα μου τὸν σωσαντὰ με;" Ἐπιμένοντος δὲ τοῦ Ἀνθυπάτου καὶ λέγοντος, "Ὁμοσον τὴν Καίσαρος τύχην". Καὶ ὁ Πολύκαρπος εἶπεν, "Ἐὰν ματαίως ἐλπίζης, ὅτι θὰ ὁμώσω τὴν Καίσαρος τύχην, ἄκουσον, μετὰ παρρησίας κηρύττω, εἰμαι Χριστιανός,ἐὰν δὲ θέλῃς, νὰ μαθῇς τὰ περὶ Χριστιανισμοῦ λόγους, δὸς προθεσμίαν μιᾶς ἡμέρας καὶ ἄκουσον." Εἶπε τότε ὁ Ἀνθύπατος. "Πεῖσον τὸν δῆμον περὶ τούτων ἂν θέλῃς." Ὁ Πολύκαρπος,ἀπαντᾷ. "Σὲ μὲν ἤξιωσα λόγου, διότι ἐδίδαχθην νὰ ἀπονέμωμεν τὴν προσήκουσαν τιμὴν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ταῖς

" ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος, τὸν δὲ ὄχλον τοῦτον δὲν θεωρῶ ἄξιον, ὥστε νὰ ἀπολογηθῶ ἐνώπιον αὐτοῦ." Ὁ δὲ Ἀνθύπατος εἶπε, "Θηρία ἔχω, εἰς ταῦτα θὰ σὲ ρίψω, εἴαν μὴ μετανοήσης." Ὁ δὲ εἶπε, "Κάλεσον αὐτὰ, διότι μοὶ εἶναι ἀδύνατον ἵνα ἐγκαταλείπων τὰ κρείττονα ἀσπασθῶ τὰ χεῖρω, μόνον δὲ ἀπὸ τῶν χειρόνων πρεπεὶ νὰ ὑφῶται τις εἰς τὰ κρείττονα." Ὁ δὲ πάλιν λέγει πρὸς αὐτόν. "Θὰ σὲ ρίψω εἰς τὸ πῦρ ἵνα καῇς, εἴαν καταφρονῇς τῶν θηρίων καὶ μὴ μετανοήσης." Ὁ δὲ Πολύκαρπος εἶπε. "Μὴ μὲ ἀπειλεῖς διὰ τοῦ πυρὸς ὅπερ πρὸς ὥραν καίεται καὶ μετ' ὀλίγον σβέννυται, διότι ἄγνοεῖς τὸ τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ αἰώνιου κολάσεως πῦρ τὸ τοῖς ἀσεβέσι τηρούμενον. Μὴ βραδύνῃς, πᾶξον ὅ,τι θέλῃς." Ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα πλειότερα λέγων, ἐπληροῦτο θάρρους καὶ χαρᾶς. Τὸ θάρρος τοῦτο ἐξώργισε τοσοῦτον τὸν Ἀνθύπατον, ὥστε διέταξε τὸν κήρυκα ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, "Ὁ Πολύκαρπος ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι Χριστιανός." Τοῦτου δὲ λεχθέντος ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ἑθνικῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων τῶν τὴν Σμύρνην κατοικούντων μετὰ θυμοῦ καὶ μεγάλη φωνῇ ἐβόα,

" Οὗτος εἶναι ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος, ὁ πατὴρ τῶν Χριστιανῶν, ὁ τῶν ἡμετέρων θεῶν καθαιρέτης, ὁ πολλοὺς διδάσκων νὰ μὴ θύωσι μηδὲ νὰ προσκυνῶσι τοὺς θεοὺς ἡμῶν."

Ταῦτα δὲ λέγοντες ἐβόων καὶ παρεκάλουν τὸν Ἀνθύπατον ἵνα ἀπολύσῃ κατὰ τοῦ Πολυκάρπου τὸν λεοντα. Ὑπερίσχυσεν ὅμως ἔπειτα ἡ γνώμη, ἵνα καὶ ζῶν. Ὅτε δὲ ἡ πυρὰ παρεσκευάσθη, ἀποθέμενος πάντα τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἡτοιμάζετο μόνος πρὸς τοῦτο. Εὐθὺς δὲ περιέβηκαν αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν πυρὰν ἡρμοσμένα ὄργανα. Μελλόντων δὲ αὐτῶν νὰ προσηλωσῶσιν αὐτόν, εἶπεν, "Ἀφετὲ με οὕτως." Οἱ δὲ προ-

σέδεσαν αὐτὸν μόνον. Αὐξαμένου δὲ πρῶτον αὐτοῦ, ἀνῆψαν τὸ πῦρ. Ἴνα δὲ ἐπιταχύνωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ, διέταξαν τὸν δῆμιον, ἵνα διατρυνῇ αὐτὸν καὶ διὰ τοῦ ξίφους, καὶ τοιουτοτρόπως παρέδωκε τὸ πνεῦμα."

ΓΑΠΤΑΖ, ἑπίσκοπος Ἱεραπόλεως, παρὰ πάντων τῶν ἀρχαίων μνημονευόμενος ὡς μαθητῆς τοῦ Ἰωάννου ἐν Ἐφέσῃ, ὃν ὁ Εἰρηναῖος ἀποκαλεῖ "φίλον Πολυκάριπου". Ὁ δὲ Εὐσεβιος καλεῖ αὐτὸν "σφόδρα γὰρ τοι σμικρὸς ὢν τὸν νοῦν." ΕΚΚ.ΙΣΤ'.Βιβ.Γον.39, ἵσως διότι δὲν παρεδέχετο ὁ Εὐσεβιος τὴν χιλιετῆ βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν, ἣν πολλοὶ, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Εὐσεβίου μὴ κατανοοῦντες ἀπερρίπτον. Ὁ Κυριακὸς λέγει εἰς τὸ ΕΓΧ.ΠΑΤΡΟΛΟΓ. Κεφ. 17ον. τὰ ἐξῆς,

" Κατὰ τὸν Βον Αἰῶνα οὐ μόνον ὁ Παπίας ὅστις πρῶτος ἐκήρυξεν τὴν χιλιετῆ βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι λίαν πεπαιδευμένοι ἄνδρες, οἱοὶ ὁ Ἰουστίνος, Εἰρηναῖος, Τερτουλλιανὸς, Λακτάντιος καὶ ἄλλοι ἀπεδέχοντο τὴν διδασκαλίαν ταύτην."

Ἀναφέρει δὲ ὁ Εὐσεβιος Βιβ.Γον.39 τὰ ἐξῆς,

" Ταῦτα δὲ Παπίας ὁ Ἰωάννου μὲν ἀκουστής, Πολυκάρπου δὲ ἐταῖρος γεγονώς, ἀρχαῖος ἀνὴρ..." Εἰς δὲ τὸ προοίμιον τῶν πέντε αὐτοῦ βιβλίων λέγει,

" Δὲν προσεῖχον τοῖς τὰ πολλὰ λέγουσιν, ἀλλὰ τοῖς τὰ ἀληθῆ διδασκουσιν. Ἐζητοῦν δὲ νὰ πληροφορηθῶ, τί ὁ Κύριος εἶπεν, ἐρωτῶν τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀνερευνῶν τὰ γεγονότα, τί Ἀνδρέας ἢ τὸ Καθθαῖος, τί ὁ Θωμᾶς, ἢ τὸ Ἰάκωβος, ἢ ὁ Ἰωάννης, ἢ ὁ Φίλιππος ἢ τις ἕτερος τῶν ἀποστόλων ἢ ὁ πρεσβύτερος Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀρίστων οἱ μαθηταὶ ἐπίσης γενόμενοι τοῦ Κυρίου περὶ αὐτοῦ εἶ-

" πον. Διότι δὲν μὲ ὠφέλουν τὰ ἐκ τῶν βιβλίων τόσον ὅσον τὰ παρὰ τῆς ζώσης φωνῆς καὶ μενούσης."

"Ἐγραφε πέντε βιβλία ἅτινα ἐπιτιλοφόρησε "ΑΘ-ΓΙΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΕΞΗΓΗΣΕΩΣ" εἰς τὰ ὅποια ἀναφέρει περικοπὰς ἐξ ὅλης τῆς Αἰνιῆς Διαθήκης ὡς ἔχομεν ταύτην σήμερον. Μαθητὴς ὢν τοῦ Ἀποστόλου, Ἰωάννου διατελέσας, λέγει ὅτι ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι,

" Μάρκος μὲν ἐρμηνευτὴς πέτρου γενόμενος, ὅσα ἐμνημόνευσεν ἀκριβῶς ἔγραφε... Ματθαῖος μὲν Ἑβραϊδὶ διαλέκτῳ τὰ λόγια ἀνεγράφατο. Ἑρμῆνευσε δὲ αὐτὰ, ὡς ἦν δυνατὸς, ἕκαστος."

ΕΚΚ.ΙΣΤ.ΕΥΣ.Βιβ.Γον.39.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἐπιστολῶν Πέτρου καὶ Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου καὶ ἐπιστολῶν αὐτοῦ." Αὐτῷ.

ΚΟΔΡΑΤΟΣ. Κατὰ τὸν Βον Αἰῶνα ζήσας ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκκλησίας, ἐπέδωκε ἀπολογίαν εἰς τὸν Ἀδριανὸν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν, τῶν ἀδίκως κατηγορουμένων παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ἱερέων, καταδεικνύων τὴν ἀθωότητα καὶ πίστιν αὐτῶν. ΕΥΣ.Δον.3. Ὁμολογεῖ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου. Ὁμολογεῖ ὅτι τὰ θαύματα καὶ αἱ πράξεις τοῦ Ἰησοῦ βεβαιοῦνται ἱστορικῶς, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀνεστήθησαν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι οἵτινες ἐθεραπεύθησαν ἔζησαν πολὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον καὶ ἀναστασιν τοῦ Κυρίου, τοὺς ὁποίους οἱ μαθηταὶ τῶν Ἀποστόλων βεβαιοῦν, συναναστραφέντες μετ' αὐτῶν.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ὁ μάρτυς, ἐγεννήθη ἐν Σαμαρείᾳ τὸ 103 μ.Χ. ἔγεινε Χριστιανὸς τὸ 133 μ.Χ. ἀκριβῶς 130 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον καὶ ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 167 μ.Χ. Αἱ ἀπολογίαι του καὶ ἐπιστολαὶ του, πε-

ρικοπὰς τῶν ὁποίων διεκράτησεν ὁ Εὐσέβιος Βιβ. Δογ. 17, 18, διαλαμβάνει περίπου 200 ἐδάφια καὶ πλεον ἐκ τῆς Κ.Δ. καὶ πολλὰς προφητείας. Ὁ δὲ Εὐσέβιος Δ:18 λέγει,

"Μέμνηται δὲ καὶ τῆς Ἰωάννου Ἀποκαλύψεως, σαφῶς τοῦ Ἀποστόλου αὐτὴν εἶναι λέγων, καὶ ῥητῶν δὲ τινῶν προφητικῶν μνημονεύει."

Οὕτως ἐξ ἱστορικῶν πηγῶν τοῦ Αου καὶ Βου Αἰ-
ῶνος, βεβαιοῦται ἡ γενικὴ χρῆσις τῶν Εὐαγγελίων
καὶ Ἐπιστολῶν τῆς Κ.Δ. ὥς ἔχομεν αὐτὴν σήμερον.
Καὶ καθὼς προείπομεν, καὶ ἂν δὲν εἴχομεν τὴν
Ῥαϊνὴν Διαθήκην, ἐκ τῶν περικοπῶν ταύτων τῶν ἀ-
ναφερθέντων παρὰ τῶσων συγγραφέων τοῦ Αου καὶ
Βου Αἰῶνος, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὁλόκληρον τὴν
Κ.Δ. ὥς ἔχομεν αὐτὴν ἀκριβῶς σήμερον.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, 170 μ.Χ., γρά-
φων ἐναντίον τοῦ Ἑρμογένους "ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως
Ἰωάννου κέχρηται μαρτυρίας." ΕΥΣ. Δ:24. Ἀνασχευ-
άζει τὴν κατηγορίαν τῶν Ἑθνικῶν ὅτι τὰ συγγράμ-
ματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι πρόσφατα καὶ μυθώδη.
(βλεπετε, δὲν εἶναι μόνον οἱ σημερινοὶ Κριτικοὶ
οἵτινες ἐπιτίθενται ἐναντίον τῆς Γραφῆς ἀλλὰ καὶ
εἰς τὸν Βον αἰῶνα ὁ ἐχθρὸς εἶχε τὰ ὄργανα αὐτοῦ
ἔτοιμα.) Διὰ χρονολογιῶν δὲ ἀποδεικνύει τὴν ἀρ-
χαιότητα ὅλων τῶν βιβλίων. Συνέταξε δὲ ἀρμονίαν
τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων εἰς ὑπόμνηματα.

Γ.ΔΕΡΒΟΥ ΧΡΙΣΤ. ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟ-
ΓΙΑ ΤΟΜ. Βος Σελ. 139.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ. Ἐζησε μετὰ τοὺς ἀποστολικοὺς χρό-
νους, δηλ. εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Βου Αἰῶνος, ΕΥΣ. β:23,
καὶ Δ:22, ἔγραφε ὑπόμνηματα εἰς πέντα βιβλία, ἀ-
φέροντων πάντα ὅσα τὰ Εὐαγγέλια καὶ αἱ Πράξεις τῶν
Ἀποστόλων ἀναγράφουν γεγονότα, περὶ τοῦ ὁποίου
ὁ Εὐσέβιος λέγει,

"Ὁ μὲν Ἠγήσιππος ἐν πέντε τοῖς εἰς ἡμᾶς

" ἐλθοῦσι ὑπομνήμασι, τῆς ἰδίας γνώμης πλη-
ρεστάτων μνήμης κατέλιπεν." Δ:22.

Ὁ δὲ Ἱερόνυμος λέγει ὅτι ὁ Ἑγήσιππος συνέγρα-
ψε ἱστορίαν τῶν Πραξεων καὶ γεχονότων ἀπὸ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων εως τῶν ἡμερῶν του.
Οὕτω βλέπομεν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Αου καὶ ἕως τοῦ
τέλους τοῦ Βου Αἰῶνος, εἶχον ἐν εὐρείᾳ χρήσει τὰ
Εὐαγγέλια καὶ Ἐπιστολάς τῶν Ἀποστόλων, ἅς συγγρα-
φεῖς Ἑθνικοὶ καὶ Χριστιανοὶ διεκρατήσαν ὥς ἔ-
χομεν αὐτάς σήμερον.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ὁ Λουγδούνων, κατήγετο ἐκ Μικρὰς Ἀσί-
ας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 120 μ.Χ. Παῖς ὢν ἔτι ἐν τῇ
πρώτῃ ἡλικίᾳ ἤκουσεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ γέρον-
τος Πολυκαρπου, καὶ Παπία. Γράφων ἐπιστολὴν πρὸς
Φλωρίνον λέγει περὶ τοῦ Πολυκαρπου,

" Οὐ μόνον ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων μαθητευθεὶς καὶ
συναναστραφεὶς πολλοῖς τούτοις τὸν Κύριον ἑω-
ρακῶσιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων κατασ-
ταθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἐν τῇ ἐν Σμύρνῃ ἐκκλη-
σίᾳ ἐπίσκοπος, ὃν καὶ ἡμεῖς ἐωράκαμεν ἐν
τῇ πρώτῃ ἡμῶν ἡλικίᾳ. Ἐπὶ πολὺ γὰρ παρέμει-
νε, καὶ πάνυ γηραλέως, ἐνδόξως καὶ ἐπιφανέσ-
τατα μαρτυρήσας ἐξηλθεν τὸν βίον, ταῦτα δι-
δάξας ἀεὶ ἅ καὶ παρὰ τῶν Ἀποστόλων ἔμαθεν,
ἅ καὶ ἡ ἐκκλησία παραδίδωσιν, ἅ καὶ μόνα
ἐστὶν ἀληθῆ, ἀπήγγειλε πάντα σύμφωνα ταῖς
Γραφαῖς. Μαρτυροῦσι τούτοις αἱ κατὰ τὴν Ἀ-
σίαν ἐκκλησίαι πᾶσαι... κ.λ.π.

ΕΚΚ.ΙΣΤ.ΕΥΣΕΒ.Βιβ.Δον.14.

Οὗτος δὲ, ὁ Εἰρηναῖος, ἀριθμοὶ τὰ τέσσαρα Εὐαγ-
γέλια, σχολιαζὼν περικοπὰς αὐτῶν, εἰς δὲ τὸ
σύγγραμμα αὐτοῦ "ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΨΕΥ-
ΔΩΝΥΜΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ" τῶν θείων μνημονεύει Γραφῶν."

ΕΥΣΕΒ.ΕΚΚ.ΙΣΤ.Βιβ.Εον.7,8.

Μὲ τὰς ὀλίγας ἄνω μαρτυρίας, Ἑθνικῶν καὶ Χριστιανῶν συγγραφέων ἀναφερθέντων περὶ τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων Αὐτοῦ, τῶν Εὐαγγελίων καὶ Ἐπιστολῶν αὐτῶν, ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητῶν αὐτῶν, τὸν Αὐν καὶ Εὐν Αἰῶνα ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ Εὐσεβίου 330-350 μ.Χ. καὶ ἄλλων συγγραφέων, ἡ ἀξίωσις τῶν Κριτικῶν, ὅτι αἱ Γραφαὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἅς ἔχομεν σήμερον δὲν ἦλθον εἰς τὸ εἶναι παρὰ μετὰ τὸν θάνατον τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὸν 3ον Αἰῶνα, καὶ εἶναι οὐχὶ αὐθεντικάι, καὶ ἴσως ὅλαι νῶθαι, εἶναι καθαρῶς φαντασίαι τῶν ἰδίων ἀποκημάτων αὐτῶν.

Τοιαύτη μικρὰ διερεύνησις ἐνισχύει τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς τὸν ἱερουργὸν καὶ Συγγραφεα τῶν ῥημάτων τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ὥστε,

" Νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἡ-
τοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν."

B.TIM. γ:17.

Εἰς ἕκαστος δὲ ἅς σπουδάζῃ νὰ παραστήσῃ ἐ-
αυτὸν ἑργατὴν ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν
λόγον τῆς ἀληθείας." B.TIM. β:15, καὶ ὅτι ΕΚΚΛΙ-
ΝΟΣ ὅστις ἔθρεψε τὴν ἀρχέγονον ἐκκλησίαν Του, ἐ-
ξακολουθεῖ νὰ τρέφῃ αὐτὴν ἐκ τῆς εὐλογητῆς Αὐ-
τοῦ ἀποθήκης, ὥστε νὰ εἶναι ὁ λαὸς Αὐτοῦ, δυνα-
τὸς ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ.

AMHN.

---ooo---

Ἡ διδασκαλία τῆς Θεωσι- μίων Σωτηρίας ἐξεταζομένη.

---ooo---

ΕΙΠΟΥΤΑΙ ὅτι, ἐὰν εἰς ἐκούσιος ἀμαρ-
τωλὸς ἐπὶ οἰουδήποτε ἐπιπέδου ζωῆς
κατεστρέφετο αἰωνίως μᾶλλον, παρὰ νὰ
συμφιλιωθῇ αἰωνίως μετ' τὸν Θεόν, αὐτὸ
τοῦτο θὰ ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν
εἶναι κατὰ πάντα κυρίαρχος ὡς Ἰαντοδύναμος Θεὸς
τοῦ σύμπαντος - ὅτι ἐνίοτε ἀποτυγχάνει εἰς τοὺς
σκοποὺς Του πρὸς ἐκείνους οὓς ἐδημιούργησε.

Εἶναι παράδοξον εἰς ποῖον εἶδος διανοητικῆς
γυμναστικῆς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δύναται νὰ ἐντυ-
φᾷ, ὁπόταν ἐπιδίδεται λογικευόμενος ἔξωθεν τῶν
ὁρίων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀναμιμνησκόμεθα δια-
κεκριμένου κληρικοῦ τινὸς, ὅστις οὕτω λογικευό-
μενος ἔξωθεν τῶν ὁρίων τῆς Γραφῆς εἶπεν, ὅτι,

" Ἐντεῦθεν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς θὰ ἱκανοῦμαι
νὰ παρατηρῶ ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων τοῦ οὐρανοῦ
καὶ νὰ βλέπω τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς
καὶ φίλους μου συστρεφομένους εἰς τὰ αἰ-
ώνια βάσανα, καὶ μολοντοῦτο νὰ στρεφωμαι
καὶ στεντορεῖα τῇ φωνῇ, νὰ αἰνῶ τὸν Θεόν
διὰ τὴν μεγ' λοπρεπῇ Του κυριαρχίαν καὶ ἁ-
πειρον δικαιοσύνην Του!!."

Ὅποῖος βλάσφημος καὶ ψευδὴς διαλογισμὸς!
σχετικῶς μετ' τὴν κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰς τὸ

ἀντιθέτως ἀκρότατον σημείον, τὸ ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν
τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας κατεχόμενον.

Τὸ διατείνεσθαι καὶ ἀξιοῖν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν
εἶναι ὑπέρτατος ἐν δυνάμει καὶ ἀγάπῃ, ἐὰν θὰ κα-
τέστρεφεν ἔτι ἓν τῶν διανοητικῶν Του πλασμάτων
τὸ ὅποῖον πεισμόνως καὶ ἐκουσίως θὰ παρέβαινε
τὸν νόμον Του, ἀναντιρρήτως, ἀφαιρεῖ μᾶλλον ἐκ
τῆς κυριαρχίας τοῦ Θεοῦ παρὰ μεγαλύνει αὐτήν.
Εἶναι ἰσοδύναμον, ὡς νὰ λέγῃ τις, ὅτι ὁ Θεὸς στε-
ρεῖται τοῦ δικαίωματος νὰ πράξῃ ὡς εὐαρεστεῖται
μὲ ἐκεῖνο ὅπερ καὶ ἐδημιούργησε. Ὁ τοιοῦτος δια-
λογισμὸς, οὐχὶ μόνον ὑποβιβάζει αὐτὰ τὰ ἴδια δι-
ανοητικὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ εἰς ἀπλᾶ μηχανικὰ ἀν-
δρείκελα (νευροσπάστους κούκλας) εἰς τὰς χεῖρας
Του, ἀλλ' ὡσαύτως συνεπάγεται, ὅτι Αὐτὸς ὁ ἴδιος
Θεὸς δὲν εἶναι τὸ περισσότερον παρὰ ἰσχυρὰ
μηχανικὴ ἀρχή, ἥτις, ἀφοῦ ἔφερεν εἰς τὸ εἶναι
διανοητικὰς ὑπάρξεις, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τερ-
ματίσῃ ἐκείνας τὰς ὑπάρξεις δι' οἰανδήποτε αἰτίαν,
ἀλλ' ἐκοῦσα ἄκουσα ὑποχρεοῦται ν' ἀφήσῃ αὐτὰς νὰ
ἐξακολουθῶσι, καὶ ὅτι ἡ ἀκατάσχετος Αὐτοῦ θέλη-
σις πρέπει μηχανικῶς νὰ ἐπιβάλληται εἰς πάντας,
μέχρις ὅτου μέσφ ἐντελοῦς ἐξαντλήσεως εἰς τὸ νὰ
ἀντισταθῇ εἰς τὴν τιμωρίαν, οἱ ἀσεβεῖς πρέπει μη-
χανικῶς νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὴν "κυριαρχίαν" Του
καὶ ἀποδώσωσι ἀκουσίαν ὑποταγὴν. Τώρα, δύναται

οἷαδὴποτε θεωρία νὰ εἶναι περισσότερον ὀλεθρία τῆς ἀληθοῦς κυριαρχίας καὶ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ αὐτὴν; Ἀληθῶς, οἱ ὅπαδοι τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας δὲν λογιεῦνται τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι βεβαίως ἐκεῖ ἔνθα ἡ θεωρία ὀδηγεῖ, ἀκολουθουμένη εἰς τὰ λογικὰ της συμπεράσματα.

Η ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ
ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

‘Ο Ἀπόστολος μᾶς βεβαιοῦ, “Ἀπ’ αἰῶνος εἶναι γνωστὰ εἰς τὸν Θεὸν πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.” ΠΡΑΞ. ιε:18. ‘Ο Θεὸς ἐγνώριζε τὴν πορείαν ἣν ὁ Ἰούδας θὰ ἐλάμβανε καὶ ἐκίνησε τὸν προφήτην Του νὰ γράφῃ περὶ τούτου ἐκ τῶν προτέρων. Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Ἰακώβ θὰ ἐξετίμα τὰ πρωτοτόκια του ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ θὰ τὰ περιεφρόνει, ὡς ἐκ τούτου ἐξέλεξε τὸν Ἰακώβ νὰ εἶναι ὁ κληρονόμος πρὶν ἀκόμη γεννηθῇ. Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Σαοὺλ ἐκ Ταρσοῦ θὰ ἀπέβαινε πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ Κυρίου, ὅτε ἡ ἀλήθεια θὰ ἐπαρουσιαζέτο εἰς αὐτὸν, ἐπομένως ἐξέλεξεν αὐτὸν νὰ καταστῇ ἰδιαίτερος ἀπόστολος εἰς τοὺς Ἑθνικοὺς “ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του.” Ἐγνώριζεν ὡσαύτως, ὅτι ὁ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου-τῆς Ἐξόδου- ἰσχυρογνωμόνως θὰ ἀντέδρα εἰς τὰς πραγματείας μετ’ αὐτοῦ, ἀκριβῶς καθὼς συνέβη. Διήγειρεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ θρόνου, ἀκριβῶς εἰς τὸν κατάλλη-

γματα ἅτινα ἡ ὑπερτάτη δύναμις Του ἔχει διατάξῃ δι' αὐτοὺς. Πόσον οἰκτρῶς αὐνέτοσ φαίνεται ὁ τοιοῦτος παραλογισμὸς ἀναφορικῶς μὲ τὸν Θεὸν ὅστις ἐκζητεῖ μόνον τοιούτους προσκυνητὰς οἵτινες θὰ ἐλάτρευον Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ!

Ἡ τοῦ Θεοῦ ὑπερτάτη ἀληθὲς κυριαρχικὴ δύναμις εἶναι τοιαύτη, ὥστε εἶναι ἱκανὸς νὰ προγνώρῃσῃ ἀκριβῶς πᾶσαν ἐνέργειαν οἵουδήποτε ἀτόμου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνάγκης ἐκ μέρους Του νὰ διαχειρισθῇ ἢ καταπιέσῃ ἢ ἐξαναγκάσῃ ἐκείνας τὰς δράσεις! Ἐὰν δὲν ἔχει οὕτως ἡ ὑπόθεσις, τότε θὰ ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἔχει περισσοτέραν πρόγνωσιν τοῦ ἀνθρώπου!

ΔΥΝΑΤΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ "ΝΑ ΕΚΛΕΞΗ" ΖΩΗΝ
Ἡ ΘΑΝΑΤΟΝ;

Ἐσχάτως ὁπαδὸς τις τῆς Ἰαγκοσμίου Σωτηρίας ἐπρόβαλε τὴν ἐρώτησιν,

" Ποῦ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐιδοσκομένης ἢ ἐννοουμένης ἐν τῇ Γραφῇ;"

Ἀπαντῶμεν, ὅτι ἐννοεῖται σχεδὸν παντοιοτρόπως εἰς πᾶσαν ἔκθεσιν τῆς Γραφῆς καὶ ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὴν τελειωτικὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Θεὸς καλεῖ, νουθετεῖ, ἐλέγχει, οὐδέποτε ὅμως ἐκβιάζει τὸν ἁμαρτωλὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς

Αὐτόν. Ἡ διδασκαλί τῆς αὐτοπροαιρέτου, ἐλευθέρας θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου πολλαχῶς καὶ ἀπ' εὐθείας διδάσκεται εἰς πολλὰς περικοπὰς. Ὑπενθυμίζομεν μίαν, ὡς ἐξῆς, Ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ δούλου Του εἶπεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ,

" Ἔθεσα ἐνώπιόν σας τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν, διὰ τοῦτο ἐκλέξατε τὴν ζωὴν, διὰ νὰ ζῆτε, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου." ΔΕΥΤΕΡ. λ:19.

Βεβαίως αὕτη ἡ ἔκθεσις δηλοῖ, ὅτι ὁ Ἰσραὴλ εἶχε τὴν ἐλευθέραν θέλησιν νὰ ἐκλέξη μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἀλλέως, αὕτη ἡ ἔκθεσις ἦτο χονδροειδὴς ἀπάτη. Ὁ ἀντιγραφικὸς διαλογισμὸς τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἰαγκοσμίου Σωτηρίας θὰ καθίστα τοῦτο ἀναγκαῖον, δηλ. νὰ καταφύγῃ εἰς παράφρασιν ταύτης τῆς περικοπῆς, περίπου ὡς ἐξῆς,

" Θέλω ὑμᾶς νὰ σκεφθῆτε, ὅτι κέκτησθε τοῦ προνομίου νὰ ἐκλεξήτε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ἔχετε τοιαύτην ἐκλογὴν, ἐπειδὴ ἡ τοῦ Θεοῦ ὑπερτάτη δύναμις ἤδη ἐξέδωκε τὸ διάταγμα, ποία θὰ εἶναι ἡ αἰώνιος μερὶς σας. Ἐὰν ἐπιτραπῇ εἰς ἐσᾶς νὰ ἔχητε ἐκλογὴν τινα ἐν τῇ ὑποθέσει, τοῦτο θὰ ἐσμίκρυνε τὴν τοῦ Θεοῦ κυριαρχίαν!."

Ἡ ἐξέχουσα ἐπιστροφὴ τοῦ Σαοὺλ ἐκ Ταρσοῦ ἀναφέρεται, ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Θεὸς ἐξαναγκάζει τὰ ἄτομα ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς σωτηρίας των, ἀλλὰ προσεκτικὴ μελέτη ὅλων τῶν ἐμπερικλειομένων γε-

γονότων ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ τοῦτο ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετον. Ὁ Σαοὺλ δὲν ἦτο ἀμαρτωλὸς, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἐγνωσμένως καὶ ἐκουσίως ἀντίστατο εἰς τὸν Θεὸν. Ἐν τῇ πραγματικότητι ἐνθέρμως κατεγίνετο νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Θεὸν μὲ τὸ κάλλιστον τῆς γνώσεώς Του. Ἡ αὐτοπροαίρετος, ἐλευθέρα θελήσις του ἥδη ἀπεφάσισε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Θεὸν, καὶ μὲ τὸ κάλλιστον τῆς κατανοήσεώς του ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἀπόφασιν ἐκείνης τῆς θελήσεως. Ἦδη, τὶ ὁ Θεὸς ἔκαμε διὰ τὸν Σαοὺλ, ἦτο ἀπλῶς νὰ παρουσιάσῃ εἰς αὐτὸν ὅρασιν τῆς ἀληθείας σχετικῶς μὲ τὴν πρέπουσαν καὶ εὐπρόσδεκτον μέθοδον ὑπηρεσίας. Καὶ ἔτι τότε, ὁ Σαοὺλ δὲν ἐ ξ η ν α γ κ α σ θ η νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅταν αὕτη ἀπεκαλύφθῃ εἰς αὐτὸν. Βραδύτερον, ἀφηγούμενος περὶ τῆς πείρας του, εἶπεν, "Δὲν ἔγεινα ἀπειθὴς εἰς τὴν οὐράνιον ὁπτασίαν." ΠΡΑΞ. κς: 19. Βεβαίως τοῦτο συνεπάγεται, ὅτι ὁ Σαοὺλ ἠδύνατο ν' ἀπειθήσῃ, ἐὰν ἤθελεν εἰς ταύτην τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ B. TIMOTH. α: 9, ἀναφέρεται πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐλεύθερος ἠθικὸς παράγων καὶ ἰδίως ὅτι ἕκαστος Χριστιανὸς, εἶναι θεόθεν προωρισμένος (ἐκὼν ἄκων) νὰ εἶναι Χριστιανὸς πρὶν καταβολῆς κόσμου. Ἀναγινώσκει,

"Ὅστις ἔσωσεν ἡμᾶς καὶ ἐκάλεσε μὲ κλησιν

" ἁγίαν, οὐχὶ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προύθεσιν καὶ χάριν τὴν δοθεῖσαν εἰς ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων."

Ἦνταῦθα πάλιν φευδῆς μέθοδος διαλογισμοῦ εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐκβιασθῇ τὸ ἐδάφιον νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν ἀποφιν τῶν ὁπαδῶν τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας. Ἀρμυνεύοντες τοῦτο τὸ ἐδάφιον παραλλήλως καὶ ἐν τῇ φωτὶ ἐτέρων ἀπλῶν ἐκθεσεων τῆς Γραφῆς, ἀφελῶς σημαίνει, ὅτι ἔνεκεν τῶν κληρονομικῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν ἐκάστου μέλους τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου γένους οὐδεὶς δύναται νὰ ἐλπίξῃ νὰ παραστήσῃ τοιαῦτα " ἔ ρ γ α " ὥστε νὰ δικαιώσῃ τὴν ὑπαρξιν του ὡς εὐπρόσδεκτον καὶ ὡς μέλος τῆς ἐνδόξου ὁμάδος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ μόνος λόγος δι' οὗ δύναται τις νὰ προσδοκᾷ ν' ἀποκτήσῃ τοιαύτην περίοπτον, ἐνδοξον θέσιν ἐν τῇ Μεσσιανικῇ βασιλείᾳ εἶναι, ἔνεκεν τοῦ γεμάτου ἐξ ἀγάπης σκοποῦ τοῦ Θεοῦ, μέσφ τοῦ Ἀντιλύτρου, τὸ ὁποῖον ἐμορφώθη πρὸ καταβολῆς κόσμου.

ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ
ΑΜΑΡΤΙΑΣ;

Καθότι δὲν ὑπάρχουσιν ἄμεσοι Γραφικαὶ μερικαὶ ν' ἀποδείξωσι τὴν αἰώνιον συμφιλίωσιν παντὸς κτίσματος, οἱ ὁπαδοὶ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρί-

ας-UNIVERSALISTS- κατέφυγον εἰς πολλοὺς ἐξωτερικοὺς (μαγικοὺς) διαλογισμοὺς τοὺς αὐτοκαλουμένους φιλοσοφικοὺς τοιοῦτους. Εἷς τούτων βασιζέται ἐπὶ τῆς πεπλανημένης ἀξιώσεως, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Ποιητὴς πάσης ἁμαρτίας καὶ συνεπῶς ὑπεύθυνος διὰ τὴν τελειωτικὴν σωτηρίαν πάντων τῶν νοητικῶν Αὐτοῦ κτισμάτων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἁμαρτίας ἅτινα Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπεκίνησε. Ἡ τρομερῶς εἰδεχθῆς τοιαύτη ἀξίωσις, καθίσταται ἀπαισίως μισητὴ, ὅταν καταδειχθῇ ἡ λογικὴ τῆς συμπερασμάτων τῆς Γραφῆς.

Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ περιβάλλον του τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ νὰ ἐντρυφᾷ εἰς αὐτήν, τότε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ εἶναι ὁ ἀληθὴς ἁμαρτωλὸς. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν ἁμαρτίαν καὶ διηυθέτησε περιστάσεις αἵτινες παρήγαγον ἀκαταμάχητον πειρασμὸν εἰς τὰ διανοητικὰ Του πλάσματα νὰ ἐντρυφῶσιν ἀκορέστως ἐν αὐτῇ, τότε συνεπάγεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἦτο, εἴτε αὐθαίρετος ψεύστης ἢ ἄλλως ἀμαθὴς τις ἀγύρτης παντελῶς ἀγνοῶν περὶ τῆς παγκοσμίου "κυριαρχίας" τοῦ Θεοῦ, ὅταν διατείνεται,

" Μὴδεὶς πειραζόμενος ἅς λέγῃ, ὅτι ἀπὸ Θεοῦ πειράζομαι, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀπείραστος κακῶν, καὶ αὐτὸς ὁ ὕψιστος ἐν ἡμῖν".
ΙΑΚΩΒ. α: 13.

Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Πρόξενος τῆς ἁμαρτίας ἐντεῦθεν δὲ ὁ ἀληθὴς ἁμαρτωλὸς, τότε, φυσικᾶ, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἐτιμωρεῖτο αὐστηρῶς διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς Ποιητὴς καὶ Πρόξενος ὁ ὑποκινήσας τὴν ἁμαρτίαν, τότε διατὶ Ἐκεῖνος, καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ὁ ἔνοχος δι' αὐτὴν; Παραδεχόμεθα ὅτι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι τυφλὸν ὄργανον ἢ ἀνδρείκελον, φέρων εἰς πέρας τὰ ἁμαρτωλὰ σχέδια τοῦ Δημιουργοῦ του, τότε, βεβαίως δὲν ἔπρεπε ὑπ' οὐδεμίαν σημασίαν τῆς λέξεως νὰ κρατηθῇ ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποία ἡ ἀνάγκη διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ λυτρωθῇ ἐκ τῆς ἁμαρτίας; Τίς ἡ ἀνάγκη τῆς ἀγωνίας τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ; Δὲν ἦτο δυνατόν ὅλα ν' ἀποφευχθῶσι; Οὕτως, οἱ Γιουνιβερσαλισταὶ καθὼς σκέπτονται ἐξουδενοῦσι τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπολυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρέφουσι τὴν πολύτιμον θυσίαν τὴν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ γενομένην εἰς ἀσήμαντον κωμωδίαν.

Ὅποیان ὑποκρισίαν καὶ φεῦδος, αὕτη ἡ θεωρία προσάπτει εἰς τὸν Θεὸν! Δι' ἕξ χιλιάδας ἔτη ὁ Θεὸς ὑπῆρξε καταγγέλων τὴν ἁμαρτίαν ἣν οἱ Παγκοσμιωσθηριασταὶ λέγουσιν, ἡ τοῦ Θεοῦ ὑπερτάτη κυριαρχία ἐδημιούργησε! Ταυτοχρόνως ἀξιοῦσιν, ὁ Θεὸς κατήγγειλε καὶ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἔνεκεν τῆς ἁμαρτίας ἣν Αὐτὸς ὁ ἴδι-

ος ἐπροξένησε! Ἐτι δὲ περιέπλεξε τὸν ἴδιον ἀγαπητὸν Του Υἱὸν εἰς τοιαύτην κολοσσιαίαν ἀγυρτεῖαν, ἀποστέλλων αὐτὸν νὰ καταστῇ προσφορὰ περὶ ἀμαρτίας χάριν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἀθῶως καὶ ἀκουσίως ὁ ἄνθρωπος ἀπέβη ἀμαρτωλὸς! Ἐὰν τῶντι εὕρωμεν, ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ προεκτεθέντα ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, εἶναι γιγαντιαία ἀπάτη καὶ ὅτι Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ὑπεύθυνος ἀρχιεγκληματίας, τότε οἱ ὁπαδοὶ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας, βεβαίως κατῴρθωσαν μεγάλην ἀνακάλυψιν. Ἀλλὰ τοιαύτη "ἀνακάλυψις" εὐρίσκεται ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Καταφανῶς, ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Ποιητὴς τῆς ἀμαρτίας καὶ Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι τῶντι ὑπεύθυνος διὰ τὰ συνεπακόλουθα αὐτῆς, βεβαίως δὲν θὰ ἐπρωτίθετο νὰ πληροφορήσῃ τὰ διανοητικὰ Του κτίσματα, ὅτι οὕτως ἐξηπάτησεν αὐτὰ τόσον πολὺ. Ἄλλο τοῦτο πιθανὸν νὰ εἶναι ἡ αἰτία διατὶ νὰ κρατῇ σιωπὴν τοιούτων πραγμάτων ἐν τῇ Γραφῇ. Παρατηρητέον ὅμως, οἱ ὁπαδοὶ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας καθὼς καὶ οἱ διακρατοῦντες τὰ αἰώνια βασίλεια, ἀξιολογεῖν, ὅτι ἔχουσι Γραφικὰς ἀποδείξεις διὰ τοὺς διαστρεβλωμένους τῶν διαλογισμοῦς. Πράγματι τοῦτο γίνεται διὰ νὰ παγιδεύσωσι τοὺς ἀπροσεκτοὺς σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν.

" KAKON" KAI " AMARTIA" OYXI
ΣΥΝΩΝΥΜΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

Συχνάκις προβάλλονται ὡς ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Πρωτουργὸς τῆς ἁμαρτίας, τὰ χωρία ΗΣ.με:7 καὶ ΑΜΩΣ γ:6, ἀλλὰ ταῦτα τὰ χωρία (καθὼς εἶδωμεν εἰς τὴν ΧΑΡΑΥΓΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ) δὲν ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Θεοῦ ὡς Ποιητοῦ οὐδενὸς τούτων. Ὁ Ἡσαΐας καὶ ὁ Ἀμὼς ἦσαν ἀμφοτέρω προφηταὶ τοῦ Θεοῦ ὧν τὰ ἀγγέλματα πρωτίστως ἐδίδοντο εἰς τὸν Ἰσραὴλ, τὸν ἐν διαθήκῃ λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰσραὴλ συνεφώνησε νὰ τηρήσῃ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς συγκατετέθη νὰ τοὺς εὐλογῇ κατὰ ἰδιαίτερον τινὰ τρόπον, ἐὰν ἦσαν πιστοὶ, ἐκπληροῦντες τὴν διαθήκην των. Ὁ Θεὸς ὡσαύτως προσέταξεν, ὅτι ἐὰν ἡπείθουν θὰ τοὺς ἐτιμώρῃ, ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ ἔκθεσις τῶν προφητῶν τοῦ Θεοῦ ὅτι "δημιουργεῖ κακὸν," εἶναι ἀπλῶς ἐνθύμιον εἰς τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι αἱ ἐπιβληθεῖσαι συμφοραὶ ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προήρχοντο ἕνεκα παραβάσεως τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ διαθήκης των.

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὸ ὑπενθυμίζειν τὸν ἀναγνώστην, ὅτι τὸ κακὸν δὲν εἶναι πάντοτε ἁμαρτία, καίτοι ἡ ἁμαρτία εἶναι πάντοτε κακὸν. Δυστύχημα ἐκτροχιάσεως σιδηροδρομικῆς μηχανῆς ἢ οἷα-δήποτε ἀναπόφευκτος συμφορὰ, εἶναι κακὸν, ἀλλ' οὐ-

χι ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἰσραὴλ ἐτιμωρεῖτο συχ-
νάκις ὑπὸ συμφορῶν ἅς ὁ Θεὸς ἐπροξένει νὰ ἐπέλ-
θωσιν ἐπ' αὐτῶν εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐκ μέρους του
διαθήκης. Τοῦτο δὲν ἐγίνετο νὰ ἐξαναγκασθῶσιν.
ἀλλὰ νὰ ὁδηγηθῶσι.

Τὸ ΡΩΜ. θ:12-24, ἀναφέρεται πρὸς ἀπόδειξιν, ὅ-
τι ὁ Θεὸς πραγματεύεται μὲ τὰ κτίσματα Του, ἀνε-
ξαρτήτως τῶν ἰδίων ἐαυτῶν θελήσεων ἐν τῇ ὑποθέ-
σει, ὡς ὁ κεραμεὺς μορφώνει τὴν ἄργιλον εἰς ὁ-
τιδῆποτε σχῆμα ἐπιθυμεῖ. Ἐξετάζοντες ταύτην τὴν
περικοπὴν, πρεπόντως ἅς σημειωθῇ, ὅτι δὲν πρό-
κειται περὶ τοῦ α ἰ ω ν ἰ ο υ προορισμοῦ τινὸς.
Ἐνταῦθα ἐκ τῶν συμφραζομένων, ὁ Παῦλος ἀπλῶς
λέγει εἰς νεοπροσηλύτους ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης, ὅτι εἶναι ἀνωφελὲς δι' αὐτοὺς
ν' ἀνθίστανται εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἀπο-
δοχῇ Του τῶν πιστευσάντων ἐθνικῶν νὰ καταστῶσι
κληρονόμοι μετ' αὐτῶν ἐν τῇ Εὐαγγελίᾳ. Οἱ Ἰουδαῖ-
οι πάντοτε ἀπέβλεπον πρὸς τοὺς ἔθνικοὺς ὡς ὄν-
τας ἐντελῶς ἀναξίους τῆς θείας εὐνοίας, ἀλλ' ὁ
Παῦλος ἤθελεν αὐτοὺς νὰ γνωρίσωσιν, ὅτι ἦτο ὁ-
λοτελῶς ἀνάρμοστον δι' αὐτοὺς "ν' ἀντεῖπωσιν εἰς
τὸν Θεόν," ὡς θεομάχοι, προσπαθοῦντες νὰ κάμωσι
διάκρισιν ἐναντίον ἐκείνων οὓς ὁ Θεὸς εἶδε κα-
ταλλήλους νὰ υἱοθετήσῃ ἐν τῇ ὁμάδι τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Παύλου εἰς τὰ προγενεστέ-
 ρως ἐκτεθέντα ἐδάφια, ἔχει ἀπλῶς νὰ κάμῃ μὲ τά-
 ξεις, ἢ φυλάς, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ
 ἔνθεον τοῦτο ἐπιχείρημα, ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ θε-
 ὸς αὐθαιρέτως προστάζει, ὅπως ὠρισμένα ἄτομα
 πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸ "μικρὸν ποίμνιον" ἐνῶ ἕ-
 τερα ἄτομα αὐθαιρέτως ἀπῆλθον, ἢ ὅτι ὁ θεὸς
 αὐτοβούλως ἐπεμβαίνει ἐν τῇ ἐλευθέρα θελήσει τοῦ
 ἀνθρώπου ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ σωτηρί-
 αν. Τοῦτο σαφῶς ἐνδεικνύεται εἰς τὸ ἐπόμενον κε-
 φάλαιον, ἔνθα ὁ Ἀπόστολος φθάνει εἰς τὸν κολοφῶ-
 νατῆς κλίμακος τοῦ ἐπιχειρήματός του, τονίζων ὅ-
 τι ὁ θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης καὶ ὅτι "πᾶς ὁ
 πιστεύων ἐπ' αὐτὸν, δὲν θέλει καταισχυθῇ" δὲν
 θέλει εἶσθαι "σκεῦος ἁτιμίας" -καὶ ὅτι "πᾶς ὅς-
 τις ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλει σωθῇ."
 ΡΩΜ. ι: 11,13.

" ΠΑΤΤΟΝΤΕΣ ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΔΙΑ ΝΑ ΕΛΘΗ
 ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ";

Συκοφαντοῦντες τὸν Θεόν, ὅτι εἶναι ἔνοχος
 ὡς Πρωτουργὸς τῆς ἁμαρτίας, οἱ Παγκοσμιοσωτηρι-
 ασταὶ -UNIVERSALISTS- σπεύδουσι νὰ ἐξηγήσωσιν,
 ὅτι ὁ Δημιουργὸς ἐπροξένησε αὐτὴν μὲ τὸν σκοπὸν
 ὅπως τὰ πλάσματα Του ἀποκτήσωσι πλουσιωτέρας εὐ-
 λογίας, ἄς ἄλλοτρόπως θὰ ἐστεροῦντο. Ἀλλὰ τοῦ-
 το ἐπίσης, εἶναι πολὺ ἀλλόκοτος διαλογισμὸς. "Ο-

ταν ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις ὠμίλησε κατ' ἔμπνευσιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἀναισχύντως διεβάλλετο ὅτι "Ἐπραττε τὸ κακὸν διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ ἀγαθὸν" ἀνεφέρθη εἰς τοῦτο ὡς κακολογία. ΡΩΜ. γ:8. Ἐν τῇ ἀπόφει ταύτῃ, ὁποία χονδροειδῆς κακοφημίᾳ ἤδη κυκλοφορεῖ σχετικῶς μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἕτερον σημεῖον κακοφημίας ἀφορώσης τὴν ἐνοχὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄφιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Πρόξενος τῆς ἁμαρτίας, τότε, ὡς ἔχομεν ἴδῃ, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὁ ἁμαρτωλὸς, ἐντεῦθεν δὲν ὑπάγεται δικαίως ὑπὸ κατὰκρισιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν. Ἐὰν ὑποθετικῶς τοῦτο τυγχάνῃ ἀληθές, τότε ἡ "ἀναπόφευκτος χάρις" τοῦ Θεοῦ, ἀντιπροσωπευομένη εἰς τὴν ἐπιβαλλομένην σωτηρίαν παντὸς ἀτόμου, καὶ διακηρυττομένην τόσον ὑφιφώνως ὑπὸ τῶν Παγκοσμιосоωτηριαστῶν, δὲν εἶναι ἀπολύτως χάρις, ἀλλὰ κατὰ πολὺ ἀργοπορήσασα ἐξάσκησις ἀπλῆς **δ ι κ α ι ο σ ύ ν η ς** πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀκουσίου ἁμαρτωλοῦ, ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἰδίων φανερῶν πράξεων τοῦ Θεοῦ εἰς σκληρότητα ἀπανθρωπίας πρὸς αὐτόν!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ "Δεύτερος θάνατος" περιγράφεται ἐν τῇ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως ὡς κατάστασις καταστροφῆς ἥτις συμβολίζεται ὑπὸ "πυρὸς καὶ θείου". Ἐνεκεν

δὲ τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ Ἰσραφαὶ διακρατοῦσιν ἀ-
πόλυτον σιωπὴν σχετικῶς μὲ τὴν πιθανότητα ν'ἀ-
ναστηθῇ τις ἐκ τοῦ Δευτέρου θανάτου, πολλοὶ σπου-
δασταὶ τῆς Γραφῆς, ἀναφερόμενοι περὶ τούτου ἐξω-
κειώθησαν μὲ τὴν πρόθεσιν, ὅτι "θὰ γίνῃ ἀνάστα-
σις ἐκ τοῦ Δευτέρου θανάτου." Οἱ Γιουνιβέρσαλι-
σταὶ παρατόλμως καὶ ἐκουσίως ἐπρόσθεσαν εἰς τὰς
ἐμπνευσμένας Ἰσραφᾶς, ἀνυπάρκτους θεωρίας. Ἀλλὰ
πρὶν ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς Γραφικότη-
τος τούτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι θὰ γείνῃ "ἀνάστα-
σις ἐκ τοῦ Δευτέρου θανάτου" ἅς ἔρωτήσωμεν τοὺς
ὁπαδοὺς τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας, ἐὰν τῶντι ὑ-
πάρχουσι Γραφαὶ αἵτινες ἀναφέρουσιν, ὅτι θὰ γίνῃ
" ἀνάστασις ἐκ Δευτέρου θανάτου;" Ἡ ἀπάντησις,
φυσικᾶ, πρέπει νὰ εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχουσι ἅμεσα
Γραφικὰ χωρία τοιαῦτα. Ὁ Παγκοσμιοσωτηριαστῆς
γνωρίζει, ὅτι δὲν εὐρίσκονται τοιαῦτα χωρία οὐδα-
μοῦ εἰς τὰς Γραφὰς καὶ οὗτος δυνατὸς νὰ εἶναι ὁ
λόγος, διατὶ ἀποπειρᾶται, νὰ ὑποκρύψῃ τὴν ἀδυνα-
μίας τῆς θέσεώς του διαβάλλων ἄλλους ὅτι προσθέ-
τουσιν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἐ-
γνώριζον τὸ ῥητὸν ὅτι " Οἱ ζῶντες εἰς οἰκίας ὑ-
αλίνους δὲν πρέπει νὰ ρίπτουν λίθους εἰς ἄλλους!"

Ἐνῶ δὲ ἀπολύτως δὲν ὑπάρχει Γραφικὴ πληρε-
ξουσιότης εἰς τὴν ἀξίωσιν, ὅτι "θὰ γίνῃ ἀνάστα-
σις ἐκ Δευτέρου θανάτου" εἶναι ἐντούτοις προσαρ-

μόζον, ὅπως ἐν συντόμῳ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα ἕνα ἀπὸ τὰ μύρια ἐπιχειρήματα, τὸ μεταχειριζόμενον ἐν τῇ προσπαθείᾳ ν' ἀποδειχθῇ ὡς ἀληθὴς αὕτη ἡ πεπλανημένη ὑπόθεσις. Ἐπὶ τούτου τοῦ σημείου εἰς Ἱαγκοσμιοσωτηριαστῆς συγγραφεὺς λέγει,

" Θάνατος, πρῶτος, δεύτερος, ἢ ἕτερος τις, εἶναι ἐχθρὸς. Ἐάν τι ἄτομον ἐναπομένη ἐν θανάτῳ, τότε ὁ θάνατος δὲν κατεστράφη, ὡς ὁ Παῦλος εἶπεν ὅτι οὕτω θὰ ἦτο, Α.ΚΟΡ. ιε:26, καὶ εἰς ἐχθρὸς (ὁ θάνατος) ἀπεδείχθη πολὺ ἰσχυρὸς ἐτι διὰ τὸν Ἰαντοδύναμον."

Οὕτω βλέπεται, ὅτι ἡ θεωρία, ὅτι θὰ γίνῃ ἀνάστασις ἐκ Δευτέρου θανάτου, δὲν βασιίζεται ἐπὶ τινος ἀμέσου Γραφικῆς μαρτυρίας, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ εἰκαστικοῦ συμπεράσματος- ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως, ὅτι ὁ Δεύτερος θάνατος εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἀποκατασταθέντος κόσμου καὶ ὅτι, ὡς ὁ Ἀδαμιαῖος θάνατος, "θὰ καταστραφῇ", ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ἀπελευθερώων πᾶν καὶ πάντας τοὺς ὑπαγομένους εἰς αὐτὸν, δηλ. τοὺς ἐκουσίως ἀμαρτάνοντας.

EINAI O ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

" ΕΧΘΡΟΣ;"

Ἄλλ' εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος, ὡς περιγράφεται εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν " ἐ χ θ ρ ὀ ς " τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τοῦ ἀποκατασταθέντος κόσμου; Καθόλας τὰς Γραφὰς ὁ Σατανᾶς, ὁ Διάβο-

λος, περιγράφεται ὡς ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἀναφέρεται ὡς καταστρεφόμενος ἐν "τῷ δευτέρῳ θανάτῳ." Τώρα, εἶναι λοιπὸν ὁ δεύτερος θάνατος ὁ ἐξολοθρεύων τὸν Σατανᾶν, ἐν τῇ κατηγορίᾳ ὡς "ἐχθρὸς" τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου; Τὸ ἄνομον "θηρίον" καὶ ὁ "ψευδοπροφήτης" τὰ συστήματα ταῦτα τῆς Ἀποκαλύψεως θὰ καταστραφῶσιν ἐν τῷ δευτέρῳ θανάτῳ. Ἀσχέτως πῶς ἐννοοῦμεν τοὺς ἀντιπροσωπευομένους ὑπὸ τοῦ "θηρίου" καὶ τοῦ "ψευδοπροφήτου", ἀναντιρρήτως, ἀμφότεροι εἶναι εἰδεχθῆ πράγματα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ δυσκόλως δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιφέρει τὴν παντελεῖα αὐτῶν καταστροφὴν ἔδει νὰ θεωρηθῇ ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ "θάνατος καὶ ὁ Ἄδης" παρομοίως θὰ καταστραφῶσιν εἰς τὸν δεύτερον θάνατον. Εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καταστρέφει τὸν "βλοσυρὸν θεριστὴν" καὶ θέτει τέρμα εἰς τὸ εἰδεχθῆς ἀπάνθρωπον ἔργον τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, προξενῶν θλῖψιν, λύπην, καὶ στεναγμὸν πανταχοῦ, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχθρὸς; "Οἱ δὲ δειλοὶ καὶ ἄπιστοι καὶ βδελυκτοὶ καὶ φονεῖς καὶ πόρνοι καὶ μάγοι καὶ εἰδωλολάτραι καὶ πάντες οἱ φεῦσται θέλουσιν ἔχει τὴν μερίδα αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ με πῦρ καὶ θεῖον, οὗτος εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος." ΑΠΟΚ. κα:8. Εἶναι λοιπὸν τὸ ἀποτεφρωτήριον τοιούτων ἀπεχθῶν χαρακ-

τήρων, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι τὰ βδελύγματα τῶν, παρ' ὅλην τὴν πλήρη εὐκαιρίαν νὰ πράξωσιν ἄλλο-
τρόπως, νὰ θεωρηθῇ ἔχθρὸς ; Καὶ παρατηρή-
σατε, οὐδὲν τὸ ὁποῖον εἶναι καλὸν ἢ δίκαιον ἢ ἀ-
ξιόπαινον, ὑπάγει εἰς τὸν δεύτερον θάνατον. Κα-
ταφανῶς, ὅθεν, δὲν κατατάσσεται ἐντὸς τῆς κατη-
γορίας "ἐχθροῦ" ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐπομένως οὐδε-
μία προμήθεια ἔγεινε διὰ τὴν καταστροφὴν του.

Ἐὰν ὁ δεύτερος θάνατος τῶντι εἶναι αἰώνιος
κατάστασις, τότε δὲν ὑπάρχει βεβαίωσις, ὅτι ποτὲ
τὸ "θηρίον" καὶ ὁ "ψευδοπροφήτης", κατὰ διαλείμ-
ματα, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ νὰ μαστί-
ξωσι τὸν κόσμον κατὰ τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας.
Καὶ ποίαν βεβαίωσιν ἔχομεν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος
θάνατος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, σπείρων θλίψιν, λύπην
καὶ στεναγμὸν;

"Ὁχι! Ὁχι! " ὁ Θεὸς θέλει σπογγίσει πάντα
τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν" καὶ θὰ παραμεί-
νωσι χωρὶς δάκρυα, ἐπειδὴ δὲν "θὰ ὑπάρχῃ πλέον
θάνατος." ΑΠΟΚ. κα:4. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς Παγκοσμίου
Σωτηρίας προσπαθοῦσι νὰ δείξωσιν, ὅτι αὕτη ἡ
ἔκφρασις "δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον θάνατος" ἐμπερι-
κλείει τὸν δεύτερον θάνατον. Φαίνεται ν' ἀγνοῶσι
τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ "λίμνη τοῦ πυρὸς ἥτις εἶναι ὁ
δεύτερος θάνατος" εἶναι συμβολισμὸς δι' οὗ ὁ Θεὸς
μᾶς λέγει περὶ τοῦ πλήρους ἀγάπης σκοποῦ Του, ὅ-

τι ἐλεημόνως θὰ ἐξαλείψῃ πάντας τοὺς πεισμόνως ἀδιορθώτους, ἐχθροὺς τῆς δικαιοσύνης. Πόσον ἀσυνεπὲς θὰ ἦτο, τὸ ὑποθέτειν, ὅτι ὁ Θεὸς μέσῳ τοῦ συμβολισμοῦ τῆς "λίμνης τοῦ πυρὸς", ἀφ' ἑνὸς θὰ μᾶς ἐβεβαίωνε περὶ τῆς τελικῆς καταστροφῆς πάντων τῶν προξενούντων θλίψιν καὶ παθήματα ἐν τῇ κόσμῳ, καὶ ἔπειτα ἀφ' ἑτέρου στραφῇ καὶ κάμῃ ἄλλην ὑπόσχεσιν, ὅτι ἀπολύτως ἀκυρεῖ ταύτην τὴν εὐλογημένην βεβαίωσιν!

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Τὸ ὅτι ὁ Σατανᾶς, ὁ διάβολος θὰ καταστραφῇ, ἐμφαντικῶς ἀναφέρεται εἰς ἙΒΡΑΙΟΥΣ β:14, καὶ εὐκρινῶς δεικνύεται εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γραφῆς. Οἱ Παγκοσμιοςωτηριασταὶ διακηρύττουσιν, ὅτι ἐν τῇ πραγματικότητι αἱ Γραφαὶ αὗται δὲν ἐννοοῦσιν ὅ,τι λέγουσιν, ὅτι ἡ ἀναφερομένη καταστροφή δηλοῖ "διορθωτικὴν τιμωρίαν" κ.λ.π. Τὸ εἰς Ἑβραίους ἐδάφιον εἰαγγέλει, ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου. Φαίνεται παράδοξον, πῶς τις διὰ ν' ἀποδείξῃ ἀνάστασιν ἐκ τοῦ δευτέρου θανάτου τόσον ἰσχυρογνώδως νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸ ἐδάφιον Α.ΚΟΡ. ιε:26 πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὅλοι οἱ "ἐχθροὶ" θὰ ἐξαλειφθῶσι καὶ ταυτοχρόνως νὰ μὴ παραδέχεται τὴν καταστροφὴν ἐκείνου ὅστις ὑπῆρξεν ὁ διαβολεὺς καὶ ὑποκινητὴς τοῦ μεγίστου ἐχθροῦ τοῦ κόσμου!

Καὶ διατὶ ἡ καταστροφή τοῦ θανάτου νὰ εἶναι πραγματικὴ καταστροφή ἐνῶ ἡ καταστροφή τοῦ Σατανᾶ ἀπλῶς "διορθωτικὴ τιμωρία"; Καὶ διατὶ ὁ Σατανᾶς νὰ τιμωρηθῇ, ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν φθορὰν τοῦ πορείαν; Πόσον ἀληθὲς εἶναι τὸ ποίημα ὅπερ διαγγέλει, ὅτι " Πᾶσα περικοπὴ τοῦ Βιβλίου λυγίζεται, διὰ νὰ τεργιάζῃ σ' ὅ,τι παραλογίζεται!".

Εἴμεθα ἐνήμεροι, ὅτι ἔμφασις γίνεται ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως αἰώνιος, ἥ αἰωνίως, καὶ ὅτι κατ' ἀνάγκην δὲν ἐννοεῖται ἄνευ τέλους, ἐπειδὴ ἡ ἀξιῶσις εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις, ὅτι οἱ πεισμόνως ἀδιόρθωτοι διὰ παντός θὰ παραμείνωσι νεκροὶ. Πλὴν ὅμως ἀσχέτως ποίαν σημασίαν οἱ μεταφρασταὶ προσάπτουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν "αἰώνιον ὄλεθρον" -ἐὰν δηλ. ὄλεθρον δι' ἓνα αἰῶνα, ὡς διατείνονται τινὲς, ἢ παντοτείνον ὄλεθρον- αἱ Γραφαὶ σαφῶς καὶ ἀναμφισβήτητως χρησιμοποιοῦσι τὴν ἰδίαν λέξιν ἣν ἡ Καινὴ Διαθήκη χρησιμοποιεῖ σχετικῶς μὲ τὰς θανάσιμας ὑποσχέσεις τῆς αἰωνίου ζωῆς διὰ τὸν δίκαιον. Ἐὰν ἡ ὀρθὴ ἔννοια τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως αἰώνιος ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ὑπάρχει αἰώνιος καταστροφή διὰ τὸν ἀσεβῆ, ὡσαύτως ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ διὰ τὸν δίκαιον. Μὴ πλανᾶσθε! "Φθείρουσι τὰ καλὰ ἥθη αἱ

κακαὶ συναναστροφαί."

Εἰς Ἰούδαν ἐδ. 12 ἡ καταστροφὴ τῶν ἀδιορθώ-
των ἀσεβῶν περιγράφεται ὡς προκύπτουσα ἐκ κατασ-
τάσεως "δις ἀποθανόντας, ἐκριζωθέντας." Τὸ νὰ εἴ-
ναι τις δύο φορές νεκρὸς θὰ ἐδείκνυεν, ὅτι ἐκεῖ-
νοι οἵτινες ἀναφέρονται, εἶχον ἅπαξ πιστεύσει
καὶ ἔλαβον τὴν ἀξίαν τοῦ Ἀντιλύτρου τῆς θυσίας
τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τώρα "κατεπάτησαν τὸν Υἱὸν τοῦ
Θεοῦ"- καὶ ἔγειναν ὑποψήφιοι διὰ "τὸν δεῦτερον
θάνατον." Παρατηρήσατε τὴν ἔκφρασιν "ἐκριζωθέν-
τας." Εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς δοθῇ ζωηρότερον σύμ-
βολον τῆς παντελοῦς καὶ αἰωνίου καταστροφῆς; Ἐκ
δένδρου τινὸς δυνατὸν ν' ἀποκοπῶσιν οἱ κλάδοι καὶ
ὅμως νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ζῇ. Δυνατὸν νὰ ἀποκοπῇ
πλησίον ἄνω τῶν ῥιζῶν καὶ ὅμως νὰ βλαστήσῃ καὶ
αὐξήσῃ πάλιν, ἀλλ' ὅταν ὅμως "ἐκριζωθῇ" τοῦτο φέ-
ρει τὸ τέλος εἰς τὸ δένδρον- οὕτως δὲ ἔχει ὁ τε-
λικὸς προορισμὸς τοῦ ἀμετανοήτου ἀσεβοῦς. Ὅταν
ἀπεκόπησαν εἰς τὸν πρῶτον θάνατον, ἐπετράπη εἰς
αὐτοὺς νὰ βλαστήσωσι πάλιν ἐν τῇ ἀναστάσει. Ἀλλ'
ὅταν ἀποθάνωσι δευτέραν φοράν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλε-
ον ἑτέρα βλάστησις, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς δὲν ἀνασ-
ταυροῦται πλέον δι' αὐτοὺς. "Θὰ εἶναι ὡς μὴ ποτὲ
ὑπάρξαντες" κατηναλώθησαν, ἀπεκόπησαν, ἀπωλέστη-
σαν ὅπως τὰ κτήνη" καὶ ἄλλαι ἐκφράσεις χρησιμο-
ποιοῦνται εἰς τὰς Γραφὰς πρὸς ἔνδειξιν, ὅτι ὁ

θεὸς ἐννοεῖ ὅ,τι λέγει, ὅταν διαγγέλῃ διὰ μέσου τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ "μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος."

Γνωρίζομεν περὶ τῆς ἀξιώσεως, ὅτι ὁ τρόπος καθ'ὃν ὁ Θεὸς καταστρέφει τὸν ἁμαρτωλὸν εἶναι κάμνων αὐτὸν δίκαιον, ἀλλ' ἄς ἴδωμεν πῶς τοιοῦτος "συλλογισμὸς" ἐπεξεργάζεται. Εἰς ΜΑΤΘ. 5:13 ἀναγινώσκομεν,

"Εἰσεέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης, διότι πλατεῖα εἶναι ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ὁ ὁδὸς ἡ φερουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ πολλοὶ εἶναι οἱ εἰσερχόμενοι εἰς αὐτήν."

Τινὲς ἀξιοῦσιν ἔξ αὐτῶν, ὅτι "ἀπώλεια" δὲν σημαίνει ἐντελῆ καταστροφὴν, διαστρέφοντες τὴν ἔννοιαν καταλήγοντες εἰς παραλογισμοὺς, ἀντιθέτως τῆς ἐννοίας τῶν Γραφῶν. Ἀδελφοί, ἄς μὴ συγχυζώμεθα ἀπὸ τοιαύτας παραπλανητικὰς σοφιστείας.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ.

Εἰς Ἐφεσ. α:10 εὐρίσκομεν τὴν τελικὴν συγκεφαλαίωσιν ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ἐν τῷ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς. Τοῦτο καὶ ἕτερα ὁμοιόμορφα ἐδάφια περιγράφουσι τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν ἥτις θὰ ἐπικρατήσῃ καθ'ὅλον τὸ ἀπέραντον Σύμπαν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ. Οἱ φίλοι μας Παγκοσμιοσωτηρισταὶ ποιοῦσιν ἔμφασιν τῆς λέξεως πάντα εἰς

ταύτην τὴν περικοπὴν, καὶ ἐπιμένουσιν, ὅτι δη-
λοῖ παγκόσμιον συμφιλίωσιν καὶ ἀποκαταλλαγὴν ἐκ
τῆς ἀπόφεως των. Τὸ ἐδ. Ἐφεσ. α:10 περιγράφει
τὸ αὐτὸ μέγα ἔργον τῆς ἀποκαταστασεως ὡς τοῦτο
σκιαγραφεῖται εἰς ΠΡΑΞ. γ:19-23, ἐντούτοις εἰς
τοῦτο τὸ τελευταῖον ἐδάφιον καθίσταται ἀπλοῦν,
ὅτι εἰς τὸ ἀποκαταστατικὸν τοῦτο ἔργον, τινὲς
θ' ἀρνηθῶσι νὰ ὑπακούσωσι, καὶ κατὰ συνέπειαν
" θὰ ἐξολοθρευθῶσιν ἐκ τοῦ λαοῦ."

Εἶναι Γραφικῶς ἀνταπόδεικτον καὶ ἀληθές, ὅτι
οἱ ἀδιόρθωτοι "θὰ ἐξολοθρευθῶσιν, εἰς τὴν περίο-
δον τῆς συγκεφαλαιώσεως τῶν πάντων, καὶ εἶναι
πασιφανές, ὅτι τὰ " πάντα" εἰς Ἐφεσ. α:10 καὶ ἔ-
τερα ὅμοια ἐδάφια, ἀναφέρεται ἀπλῶς εἰς τοὺς ὑ-
πακούοντας, ἐνῶ οἱ ἀπειθεῖς οἱ φθειρόμενοι "ὡς
τὰ ἄλογα ζῶα" εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφια δὲν συμπερι-
λαμβάνονται, ἀγνοοῦνται.

Εἷς συγγραφεὺς τῶν ὁπαδῶν τῆς Παγκοσμίου Σω-
τηρίας συμφωνῶν, ὅτι ὁ "μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶ-
ναι θάνατος" καὶ ὅτι οἱ "μὴ ὑπακούοντες τοῦ προ-
φήτου Ἐκείνου θὰ ἐξολοθρευθῶσιν ἐκ τοῦ λαοῦ"
προσθέτει "οὐδὲ ἓν ἐκ τούτων τῶν ἐδαφίων πραγμα-
τεύεται μὲ τὴν τελικὴν ἔκβασιν τῆς πραγματείας
τοῦ Θεοῦ." Πῶς γνωρίζει τοῦτο; Βεβαίως αἱ Γρα-
φαὶ δὲν παρέχουσι νύξιν τινα περὶ οἰκονομίας τῆς
χάριτος τοῦ Θεοῦ χάριν τοῦ ἁμαρτωλοῦ πέραν τῶν

χιλίων ἑτῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Μόνον διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος τῆς διαστρεβλώσεως ὠρισμένων ἐδαφίων τῆς Γραφῆς δύναται ἡ θεωρία σχετικῶς μὲ ἐπερχομένους αἰῶνας συμφιλιώσεως νὰ ὑποστηριχθῇ.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Ἡ περίοδος τῆς Βασιλείας ἐκτίθεται ἐν τῇ Γραφῇ ὡς παγκόσμιος ἡμέρα κρίσεως, καὶ ἡμέρα ἀπωλείας διὰ τοὺς ἀσεβεῖς. Αὕτη ἡ περίοδος τῆς δοκιμῆς καὶ κρίσεως δὲν θὰ εἶναι ἐπαρκής; Ὁ Κριτὴς τότε θὰ εἶναι ἀτελής, οὕτως ὥστε, ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξολοθρεύονται νὰ ἔπρεπε πάλιν νὰ ἔχωσι ἑτέραν εὐκαιρίαν ἐρχομένην εἰς αὐτοὺς; Ἡ γυνῶσις τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἣτις τότε θὰ καλύπτει τὴν γῆν δὲν θὰ εἶναι πλήρης; οὕτως ὥστε νὰ παρίσταται ἀνάγκη δι' ἐκείνους οἵτινες ἀποθνήσκουσι νὰ μὴ εἶχον **κατανόσιν** διατὶ οὕτως ἐτιμωρήθησαν;

Ἐὰν πέραν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὁ Θεὸς προμηθεύῃ ἐπὶ πλεόν τινὰ δοκιμὴν διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἡ Χιλιετὴς δοκιμὴ δὲν ἔφερε τελικὰ ἀποτελέσματα, ἐπίσης ὅτι ἐναπέμεινεν ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ἀξιότητα ἢ ἀναξιότητα τῶν ὑπὸ δοκιμὴν ἀτόμων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡσαύτως θὰ ὑπῆρχεν ὑποφία κινδύνου, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες εὐρέθησαν ἄξιοι ζωῆς πιθανὸν νὰ μὴ εἶναι τῶνόντι ἄξιοι ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ τέλος.

Τοῦτο τὸ γεγονὸς φαίνεται εὐνόητον. Ἐὰν ὁ Χιλιετῆς Αἰὼν δὲν εἶναι διὰ τὴν ἀποκαλύψην τὴν τελικὴν μοῖραν τοῦ ἀσεβοῦς, ἔπεται ὅτι οὔτε τὴν τοῦ δικαίου ἀποκαλύπτει, κατὰ συνέπειαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως οὐδὲν κτίσμα δύναται νὰ διακηρυχθῇ ἅπαξ καὶ διὰ παντὸς, εἴτε ἄξιός, εἴτε ἀνάξιός αἰωνίου ζωῆς. Ὡστε τότε, ὡς εἶδομεν ἤδη, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ αἰώνιος θάνατος, κατὰ τὸν Ἰδιον τρόπον τῆς λογικῆς πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ, ἐκτὸς ὃ ἀείποτε ἐνεδρεύων κίνδυνος ἐξολοθρεύσεως πρὸς "διορθωτικὴν τιμωρίαν." Ὅλα τὰ ὁποῖα σημαίνουσι, ὅτι αὕτη ἡ θεωρία ἥτις πρέπει τόσον πολὺ ἄνευ μέτρου νὰ ἐξυψώσῃ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ πραγματικότητι καταστρέφει καὶ οὐχὶ μόνον τὴν κυριαρχίαν Του, ἀλλὰ πᾶσαν βάσιν Γραφικὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας δυνάμεθα λογικῶς καὶ δεόντως νὰ στηρίζωμεν τὴν πεποίθησίν μας καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς Αὐτὸν.

Δὲν πρέπει, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ περιοριζώμεθα ἐντὸς τῶν ὁρίων, τοῦ ὅ,τι ἡ Γραφή σαφῶς ἐκθέτει ὡς γεγονότα, χωρὶς ν' ἀποπειρώμεθα κάμνοντες θεωρίας πέραν ἐκείνου τὸ ὁποῖον τόσον ἀπλοῦν φαίνεται εἰς τὸν ἐμπνευσμένον Λόγον; Πράττοντες οὕτω θὰ ὑπεκφύγωμεν τὴν ζάλην τῶν λάκκων ἤδη ὑποσκαπτομένων ἐν τῷ ὀνόματι δῆθεν τῆς λογικῆς καὶ "προκεχωρημένης ἀληθείας." Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα.

σμα τῶν πλείστων οὕτως αὐτοκαλουμένων "βαθέων πραγμάτων" ἤδη παρουσιαζομένων εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὅτι θ' ἀποβληθῶσι πολλοὶ τελείως ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπερ εὖρομεν τόσον εὐκρινῶς νὰ διδάσκηται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ. Ναὶ, αἱ ἀπλὰὶ ἀλήθειαι τοῦ Θεοῦ σχεδίου ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τούτων τῶν φαντασιοπληξιῶν τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας - καὶ ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγὴ ἔνθα τὸ πλεῖστον τοῦ "νέου φωτὸς" πηγάζει - ταχέως καθίστανται ἀσήμαντοι καὶ φανταστικάι ὥς καὶ ἀνύπαρκτοι, καὶ αἱ ἐμπνευσμένοι ἐπιρροαὶ ἐν τῇ Χριστιανικῇ ζωῇ ἀπόλλυνται καὶ ἐξαφανίζονται, ἐνῶ ὁ Χριστιανὸς δαπανᾷ πολὺτιμον καιρὸν καὶ δύναμιν ἐπιδιώκων ἀπατηλὰς πομφόλυκας (φουσκαλίδας) ματαίας ἀνθρωπίνης φιλοσοφίας.

Ἡ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ, διὰ τὸ ἔτος 2009, συμπίπτει
7 Ἀπριλίου, ἡμέραν Τρίτη καὶ ὥραν .
6ην. μ.μ.

"Σπούδασον νὰ παραστήσῃς σεαυτὸν δόκιμον
εἰς τὸν Θεὸν, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὁρ-
θοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας."

B.TIM. β:15.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

---οοο---

Ο ΔΑΒΙΔ, ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΚΑΙ ΨΑΛΜΩΔΟΣ

---οοο---

ΔΑΒΙΔ κατὰ πολὺ ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά ὡς εἰς τῶν προφητῶν Του.

Προεῖπε τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου, περιέγραφε τὰ παθήματά Του καὶ θάνατον, ὡσαύτως τὴν ἵδρυσιν καὶ δόξαν τῆς Βασιλείας Του. Ὁ Δαβὶδ ὡσαύτως ἐπροφήτευσεν περὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς ἀποκαταστάσεως αἵτινες θὰ ἐχορηγοῦντο εἰς τὸν λαὸν μέσῳ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεσσίου.

Φρονοῦμεν περὶ τοῦ ρόλου τοῦ Δαβὶδ ὡς ψαλμωδοῦ, μᾶλλον κατ'ἰδιόζοντα τινὰ τρόπον σχετικῶς μὲ τὰς ἐμπνευσμένας ἀληθείας τῆς ἀφοσιώσεως ἃς ἐκθέτει, ἅν καὶ αἱ προφητεῖαι του ἐπίσης ἀναγράφονται ἐν μορφῇ ψαλμῶν. Πλεῖστοι τῶν Ψαλμῶν ἐγράφησαν προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ. Ἐνῶ δὲ ὁ Μωϋσῆς εἶναι ὁ γράφας τὸν 90ον Ψαλμὸν, εἶναι ὅμως ὁ Δαβὶδ πράγματι ὁ συνθέσας τὴν Ἰσραηλιτικὴν Ψαλμωδίαν. Ἀναμφιβόλως οἱ Ψαλμοὶ κατὰ πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἔμπνευσιν τῶν μετέπειτα δούλων τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ χρήσει τῆς μεθόδου τῆς ἐκφράσεως.

Οἱ πρῶτοι τεσσαράκοντα εἰς Ψαλμοὶ ὅλοι συνεγράφησαν ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ, καὶ πιστεύεται ὅτι ἐκεῖνος συνέλεξε τούτους εἰς βιβλίον, ὅπερ βραδύτερον ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ναοῦ. Τελικῶς ὁλόκληρον τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν οὕτως ἐχρησιμοποιήθη. Δὲν θὰ ἦτο κατ'οὐδὲν ἀνάρμοστον νὰ εἴπῃ τις, ὅτι οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ ἀπέβησαν ἐμπνευστικοὶ εἰς τὴν συγγραφὴν ὅλου τοῦ βιβλίου, ἐνῶ αἱ ἀναφοραὶ μας ἐν ταύτῃ τῇ μελέτῃ κυριολεκτικῶς γίνονται εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ γραφέντας, οἱ ἄλλοι ὡς πρὸς τὸ παρὸν παραλείπονται.

Ο Π Ρ Ο Φ Η Τ Η Σ

Ἡ ἔλευσις τοῦ Μεσσίου περιγράφεται εἰς μίαν τῶν προφητειῶν τοῦ Δαβὶδ, ὡς ἄνθρωπος ὃν ἐπισκέπτεται τις καὶ ἐν τῇ ἐπισκέφει ταύτῃ ὁ Μεσσίας ἀντιπροσωπεύει τὸν Δημιουργόν. ΨΑΛΜ. η: 3-8. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον κατ'εἰκόνα Αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς. Τοῦτο κατέστησεν αὐτὸν, μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν γῆν ὡς κυριαρχίαν του. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι, καίτοι ὁ ἄνθρωπος παρέβη τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀρκούντως σπουδαῖος ἐν τῇ ἀπόφει τοῦ Θεοῦ πρὸς δικαιολογίαν ἐπισκέψεως μὲ τὸν σκοπὸν ἀρωγῆς διεξόδου ἐκ τῶν δυσκολιῶν του.

‘Ο’Απ. Παῦλος ἀναφέρει τὴν προφητείαν τοῦ Δαβὶδ σχετικῶς μὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μεσσίας. Δεικνύει, ὅτι ὁ σκοπὸς ταύτης τῆς ἐπισκέψεως ἦτο ν’ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀπολεσθεῖσαν αὐτοῦ κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς γῆς. ‘Ο Παῦλος κáμνει τὴν παρατήρησιν, ὅτι οὗτος ὁ σκοπὸς εἰσέτι δὲν κατωρθώθη, ἀλλ’ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἔλθει ὡς ἄνθρωπος νὰ πάθῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὕτω προετοιμάζων τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς ἀπολεσθεῖσαν αὐτοῦ κυριαρχίαν. ΕΒΡ.β:6-9.

Εἰς ἑτέραν ἐκ τῶν προφητειῶν τοῦ Δαβὶδ περὶ τῆς ἐλεύσεως καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ ὡς Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου, παρουσιάζει τὸν Ἰησοῦν ὡς λαμβάνοντα τὴν θέσιν τῶν τυπικῶν θυσιῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Αἵωνος καὶ προσφέρων Ἐαυτὸν εἰς τὸν Θεὸν ὡς ἀνθρώπινον θυσίαν. ΨΑΛΜ.μ:6-8.

ΕΒΡ.ι:6-9.

Οὐχὶ μόνον ὁ Δαβὶδ ἐπροφήτευσεν ἀναφορικῶς μὲ τὸ θυσιαστικὸν ἔργον τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ’ ἐπίσης προεῖπε τινὰς ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῶν πειρῶν τοῦ Κυρίου καθ’ ὃν χρόνον ἀπέθνησκειν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Προεῖπε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν δέησίν Του, "Θεὲ μου, Θεὲ μου διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες;" τὸ διαμοίρασμα τῶν ἐνδυμάτων Του, τὴν δριμεῖαν δίψαν Του, καὶ

τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ ὄνειδισμὸν, οἵτινες ἀσπλάχνως ἐπεσωρεύθησαν ἐπ' Αὐτοῦ. ΨΑΛΜ. κβ:1-9, 13-18. Ξθ: 21. Ἐτι δὲ εἰς ἄλλην προφητείαν σχετικῶς μὲ τὰ παθήματα καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Δαβὶδ παρουσιάζει τὸν Λυτρωτὴν ὡς ἔχοντα μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι θὰ ἡγείρετο ἐκ νεκρῶν καὶ θὰ ἐξυψοῦτο εἰς τὴν οὐρανίαν δόξαν, ἔνθα θὰ ἀπῆλαυε τὴν μεγάλην χαρὰν νὰ εἶναι διὰ παντὸς ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Οὐρανίου Του Πατρὸς. ΨΑΛΜ. ις:8-11, ΕΒΡ. ιβ:2.

Ὁ Δαβὶδ ὡσαύτως προεῖπε περὶ τῆς ἐξουσίας τῆς Βασιλείας καὶ δυνάμεως τοῦ Ἰησοῦ, ὃν περιγράφει ὡς τὸν "Κεχρισμένον" τοῦ Κυρίου. Ἀντιπροσωπεύει Αὐτὸν ὡς βασιλεύοντα ἐκ τοῦ συμβολικοῦ Ὑποῦ Σιὼν, ὅπως ὅλα τὰ ἔθνη δοθῶσιν εἰς αὐτὸν ὡς κληρονομία, καὶ ὅτι οἱ μὴ ὑπακούοντες εἰς τοὺς δικαίους νόμους τῆς Βασιλείας Του θέλουσι καταστραφῇ. Ἐν ταύτῃ τῇ προφητείᾳ οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς προτρέπονται νὰ συμφιλιωθῶσι μὲ τὸν νέον Βασιλέα. ΨΑΛΜ. β:11, 12, ΑΠΟΚ. β:6, 7.

Ἐν ἐτέρᾳ ἐκ τῶν προφητειῶν τοῦ Δαβὶδ περὶ τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας διακηρύττει ὅτι οἱ πραιῖς, οἱ αἰνοῦντες τὸν Κύριον "θέλουσι ζῆ εἰς τὸν αἰῶνα" καὶ ὅτι "θέλουσιν ἐπιστραφῇ πρὸς τὸν Κύριον" ἐν τῇ Βασιλείᾳ Του "πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῶν

Ἔθνων καὶ πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς." ΨΑΛΜ.κβ:
26-28.

Ἄλλος Ψαλμὸς προφητεύει τὸν μέγαν "καιρὸν τῆς θλίψεως" ὅστις ἀμέσως θὰ προηγηθῇ τῆς πληθύνουσας ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, μεταχειριζόμενος ὡς συμβολισμόν "ἔχον καὶ ταραγμὸν ὑδάτων τῶν θαλασσῶν" πρὸς ἐξεικόνισιν τῆς ἀνθρωπότητος, καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἐπροφήτευσεν. ΨΑΛΜ. μς: 1-3, ΛΟΥΚ. κα: 25, 26. Αὕτη ἡ προφητεία ὡσαύτως μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι τελικῶς πάντα τὰ πολεμικὰ ὅπλα θὰ ἐξαλειφθῶσιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως θὰ συντομευθῇ ἀπὸ τὴν δεσπόζουσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τοῦ Κυρίου. ΨΑΛΜ. μς: 8-10.

Ὁ Δαβὶδ ὡσαύτως προεφήτευσεν, ὅτι θὰ ἤρχετο καιρὸς ὁπότε πάντα τὰ ἔθνη θὰ ἐλάτρευον τὸν Κύριον, ἀναγνωρίζοντες τὴν μεγαλειότητά Του καὶ τὰ θαυμαστὰ πράγματα ἅτινα ἔκαμε χάριν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. ΨΑΛΜ. πς: 9, 10. Ἐν ἄλλῃ προφητείᾳ ἀνέκουςα εἰς τὴν Μεσσιανικὴν Βασιλείαν, ὁ Δαβὶδ μᾶς βεβαιοῖ ὅτι τότε ὁ Κύριος θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν πάσης ζωῆς ὑπάρξεως. Αὕτη ἐναρμονίζεται μὲ τὴν προφητείαν τοῦ Ἡσαΐου, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἔκαμεν "εὐωχίαν ἀπὸ παχέων" εἰς πάντας τοὺς λαοὺς. ΨΑΛΜ. ρμε: 11-16, ΗΣ. κε: 6.

Εἰς ἄλλην προφητείαν ἀποκαλύπτει, ὅτι ὁ Ἰη-
σοῦς θὰ ἐχρίστο ἐν τῇ ὑψίστῃ θέσει ὅλων τῶν θέ-
σεων ἐν τῇ Βασιλείᾳ, προλέγεται ὅτι οἱ πατέρες
τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ Ἀρχαῖοι Ἀριστεῖς, ὡς ἀνθρώπινοι
ἀντιπρόσωποι τῆς Βασιλείας, θὰ καθίσταντο "ἄρ-
χοντες ἐν πάσῃ τῇ γῇ." ΨΑΛΜ. με:7,16. Ἄλλος
Ψαλμὸς ποιεῖ μνησίαν ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Μεσσίας
θὰ ἐπετέλῃ ταυτοχρόνως ἐπίσης ἔργον κρίσεως με-
ταξὺ τοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι θὰ ᾔτο καιρὸς μεγάλης χα-
ρᾶς. ΨΑΛΜ. 96:10-13, 98:7-9.

Ὁ Δαβὶδ προεῖπεν, ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ πάν-
τες οἱ μακροποιοὶ θέλουσιν ἀποκοπῇ ἐν θανάτῳ καὶ
ὅτι οἱ πρᾶεῖς καὶ ὑπῆκοοι θὰ ἐκληρονόμουν τὴν
γῆν καὶ θὰ κατώκουν ἐν αὐτῇ. ΨΑΛΜ. λζ:9-11, 22.
Ἔτι δὲ ἐν ἄλλῃ προφητείᾳ περὶ τῆς Βασιλείας
τοῦ Χριστοῦ πληροφοροῦμεθα, ὅτι οἱ πτωχοὶ δικαί-
ως θέλουσιν κριθῇ, ὅτι θὰ ἐπεδαφιλεύετο εἰρήνῃ, ὅ-
τι τὰ τέκνα τῶν πενήτων θὰ ἐσώζοντο, θὰ συνετρί-
βετο ὁ καταδυναστεύων, θὰ ἤνθει ὁ δίκαιος, ὅτι ἡ
κυριαρχία τῆς Βασιλείας θὰ εἶναι παγκόσμιος.
ΨΑΛΜΟΣ οβ:1-8.

Ἐν ταῖς Γραφαῖς ἡ μακρόβιος βασιλεία τῆς ἀ-
μαρτίας καὶ θανάτου ὁμοιοῦται πρὸς νύκταν σκό-
τους. Τὸ σκότος συχνάκις χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ
Γραφῇ, ἵνα συμβολισθῇ ἔλλειψις γνώσεως τοῦ Θεοῦ

καὶ κατὰστασις ἀποξενώσεως ἐξ Αὐτοῦ ἥτις κατα-
 λήγει εἰς θλίψιν, παθήματα καὶ θάνατον. Εἰς μί-
 αν περὶ Βασιλείας προφητειῶν του, ὁ Δαβὶδ χρη-
 σιμοποιεῖ τοῦτο τὸ σύμβολον καὶ ἐν συμπαραβολῇ
 μᾶς λέγει ὅτι μεγάλη χαρὰ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν λαὸν
 κατὰ τὴν πρωτῆαν. ΨΑΛΜ. λ:5.

Ω Σ Ψ Α Λ Μ Ω Δ Ο Σ

Ὡς Ψαλμωδὸς ὁ Δαβὶδ ἦτο εὐγλωττος εἰς τοὺς
 πρὸς τὸν Θεὸν αἴνους του διὰ πάσας τὰς θαυμασ-
 τὰς Του εὐλογίας καὶ ὡσαύτως ἐξαγγέλων τὴν μεγά-
 λην του ἐκτίμησιν διὰ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ
 τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ εἶναι ὑπήκοος εἰς αὐτοὺς.
 Ὁ Δαβὶδ ἐπίσης εὐφραδῶς ἐξυψώνει τὴν δόξαν τοῦ
 Θεοῦ. Εἷς τινὰ τῶν Ψαλμῶν του ἐφιστᾷ τὴν προσο-
 χὴν εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπει-
 τα προσηλώνει τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰς πανισχύ-
 ρους ἐπιρροὰς, ἅς οἱ τε νόμοι καὶ διατάγματα Αὐ-
 τοῦ ἐξασκοῦσιν εἰς τὴν ζωὴν τῶν εἰς Αὐτὸν ἀφω-
 σιωμένων. ΨΑΛΜ. ιθ:1-6.

Ὁ Δαβὶδ ἔγραψεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου
 ἡ εὐφροσύνη εἶναι εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ὅς-
 τις δὲν καθίζει ἐπὶ καθέδρας χλευαστῶν, θέλει
 εἶσθαι ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τοὺς ῥύακας
 τῶν ὑδάτων. Ὁ Ἑσαΐας ἀποκαλεῖ τούτους, "δένδρα
 δικαιοσύνης". ΨΑΛΜ. α:6, ΗΣ. ξα:3.,

Ἐν τούτῳ τῷ Ψαλμῷ ὡσαύτως ὁ Δαβὶδ προεφήτευσεν ὅτι τελικῶς ἡ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀπολεσθῇ.

Ἐξέχων μεταξὺ τῶν Ψαλμῶν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀφοσιώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ γραφέντων, εἶναι ὁ Ψαλμὸς ὁ ὁμοιάζων τὸν Κύριον ὡς ποιμένα καὶ τὸν λαὸν Του ὡς πρόβατα. ΨΑΛΜ. κγος. Ἐν τῇ νεανικῇ του ἡλικίᾳ ὁ Δαβὶδ ὑπῆρξε ποιμενόπαις, καὶ τοῦτο παρέσχεον εἰς αὐτὸν τὴν ἀναγκαιοῦσαν γνῶσιν, ἵνα ἐκ πείρας ἐκφρασθῇ ὡραίας σκέψεις περὶ τῆς θείας φροντίδος καὶ προστασίας ὡς αὕτη ἐξεικονίζεται ὑπὸ τῆς κηδεμονίας τοῦ ποιμένου χάριν τοῦ ποιμνίου.

Ἐν ἑτέρῳ Ψαλμῷ-πιθανὸν ν' ἀνήκῃ εἰς τὸν Δαβὶδ-πολλαχῶς ἀριθμὸς συμβόλων χρησιμοποιοῦνται, ἵνα βοηθήσωσιν ἡμᾶς νὰ συλλάβωμεν τὴν πραγματικότητα τῆς θείας φροντίδος καὶ προστασίας ἐν τῇ ζωῇ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅμιλεῖ περὶ "τῆς σκέπης τοῦ Ὑψίστου" καταδήλως ἀναφερομένης εἰς τὰ ἅγια τῆς τυπικῆς σκηνῆς. Ἰαρομοιάζει τὸν Κύριον ὡς "καταφύγιον" καὶ "φρούριον" καὶ μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι ὁ Κύριος ἀπαλλάσσει τὸν λαὸν Του "ἐκ τῆς παγίδος τῶν κυνηγῶν." Μεταχειριζόμενος τὴν εἰκόνα τῆς ὄρνιθος ὑποκρύπτουσα τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας της, ὁ Δαβὶδ μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι ὁ Κύριος "Μὲ τὰ πτερὰ αὐτοῦ θέλει μᾶς σκεπάζει καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ θέλομεν εἶσθαι ἀσφαλεῖς." ΨΑΛΜ. 91:1-4.

Ποίησις Χαραυγῆς

---οοο---

ΑΠΟ ΒΟΡΡΑΝ ΤΟ ΚΑΚΟΝ

‘Ο ‘Ιερεμίας ἔκθαμβος τὴν δρασιν προσβλέπει,
‘Ο λέβητας πρὸς τὸν βορρᾶ τὸ στόμιόν του χαίνει.
Καπνὸς καὶ ὄλεθρος τὴν γῆν σκεπάζει ἕως ἄκρου,
Βλέπ’ ὁ προφήτης κεχηνῶς, μετὰ σπουδῆς καὶ σάκκου.

---οοο---

‘Απὸ βορρᾶ θὰ ἐκραγῇ ἡ θλίψις ἡ μεγάλη,
Μέγας καπνὸς καὶ πυρκαϊὰ, πῶποτε ἔγειν ἄλλη.
Γιατὶ ἡ γῆ ἡμάρτησε, καὶ τρέμει σᾶν κλαδάκι,
Σφαγῇ, κλαυθμὸς, καὶ ὄδυρμός, τὸ αἷμα ῥέει αὐλάκι.

---οοο---

Τρέμ’ ὁ προφήτης σύσσωμος, εἶναι μικρὸν παιδίον,
"Μὴ λέγε οὕτω, πρόσεχε σὸ ἄγγελμα τὸ θεῖον.
Σ’ ἔξαποστέλλω στοὺς λαοὺς, στὰ ἔθνη νὰ λαλήσης,
Κατακηρηνίζων, κ’ ἐνταυτῷ ν’ ἀνοικοδομήσης."

---οοο---

Σᾶν ἄνθρωποι πυρίκαυτοι, καίουν τὰ σωτηριὰ του,
Κ’ ἀπέκαμεν ὁ δυστυχὴς πιέζων τὴν καρδιά του.
Τὰ λόγια φλόγιζον νεφροὺς, εἶν’ ἄγγελμα Κυρίου,
Νὰ προφητεύσῃ ἔπρεπε, βουλὴν τοῦ Αἰωνίου.

---οοο---

‘Ιδοὺ, κακὸν ἀπὸ βορρᾶ, ἔξαπλοῦται ὡς νεφέλη,
‘Ορμητικὴ σᾶν θύελλα, θλίψιν μεγάλην φέρει.
‘Εδῶ εἶναι ἡ ὑπομονή, κ’ ἡ πίστις τῶν ἁγίων,
Ποῦ ἀψηφοῦν τὸ σφράγισμα ποῦ ἔχει τὸ θηρίον.

---οοο---

Γιατ' ὁ καπνὸς εἶν' διδαχὴ, καὶ σύγχυσις μεγάλη
Ποῦ ἐξαπλοῦται ἀπὸ βορρᾶ, εἶναι στοιχείων πάλη.
Ὁ δρᾶκοντας ὡς ποταμὸν, καὶ μὲ τὸ στόμα χαίνων,
Κάμνη τὴν πλάνην νὰ κυλᾷ, νὰ πνίξῃ τὴν παρθένον.

---οοο---

Βλέπ' ὁ προφήτης, καὶ βοᾷ, ἀκοῦστε λαοὶ καὶ γλῶσσαι,
Ἴδοῦ, ἀνέμων ταραχὴ, εἶναι φωναὶ βοῶσαι.
Υδάτων ἤχος, συριγμὸς, θαλάσσης ἀφριζούσης,
Ἡ γῆ δονεῖται ὡς συκὴ, θυέλλης ἐγγιζούσης.

---οοο---

Πλὴν θὰ παρέλθῃ ἡ ταραχὴ, καὶ ἡ θλίψις ἡ μεγάλη,
Ὁ πόλεμος καὶ ἡ σφαγὴ, καὶ τῶν στοιχείων πάλη,
Καὶ θ' ἀνατείλῃ εἰς τὴν γῆν, ἡ λάμψις τοῦ Ἡλίου,
Μὲ ἴασιν στὰς πτέρυγας, πρὸς δόξαν τοῦ Αἰωνίου.

---οοο---

Θὰ χαίρουν τότε οἱ βροτοὶ, ἀπ' ἄκρου γῆς θὰ φάλ-
λουν,
Τὸ ὠσαννὰ Υἱῷ Δαβὶδ, τὰ πάντα θ' ἀναθάλλουν.
Ἡ γῆ θὰ δίδῃ τοὺς καρποὺς, Παράδεισος θὰ γίνῃ.
Θὰ βασιλεύῃ ἡ χαρὰ, ἡ ἀγαπὴ καὶ ἡ εἰρήνη.

---οοο---

Τὸ δρᾶμα ὅμως τοῦ Μωρηᾶ, αἰώνιον θὰ μέινῃ,
Μάθημα ἀνεξίτηλον, εἰς τῶν λαῶν τὴν μνήμη.
Θὰ δώσουν πάντες σ' τὸν Θεὸν τὴν δόξαν, καὶ τὸ
σεβας,
Καὶ σ' τὸν Υἱὸν, ποῦ Λύτρωσιν ἔφεραν εἰς τὸ πέρας.
Ἀμήν.

---οοο---

Ἐνέργεια θείας.

" Διὰ τοῦτο, θέλει πέμψει ἐπ' αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης ὥστε νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸ ψεῦδος, διὰ νὰ κατακριθῶσι (ὡς ἀκατάλληλοι διὰ τὰς τιμὰς τῆς ἄνω κλήσεως) πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντας εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' εὐαρεστηθέντες εἰς τὴν ἀδικίαν."

B.ΘΕΣΣ. β:11,12.

---οοο---

αρατηρητέον, ὅτι εἰς τὸ Ἀρχαῖον Κείμενον ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ἀ ν ό μ ο υ, ὅστις ἐντελῶς καταργεῖται "ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ." Ἀναγινώσκομεν,

" Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνελεῖ - ἀποδοκιμάζει, ἀποκηρύττει - τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ - διὰ τῆς παρούσης ἀληθείας - καὶ καταργήσκει - ἐξαφανίσει ἐντελῶς - τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ... B.ΘΕΣΣ. β:8-10.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀπ. Παύλου καταδήλως ἀποκαλύπτουσι τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ" ΑΠΟΚ. γ:10, ἣτις θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἤδη ἐπεκτείνεται οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν καθιερωμένων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ἐφ' ἀπάσης τῆς οἰκουμένης, πρᾶγμα ὅπερ δηλοῖ, ὅτι αἱ πλάναι θὰ παρουσιασθῶσι κατὰ διαφόρους μορφὰς." Ἐνεκεν τῆς ἀνομίας ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν θέλει ψυχρανθῇ." Εἰς

τοιοῦτον δὲ βαθμὸν ἐντάσεως, ὥστε νὰ πλανηθῶσιν
" εἰ δυνατόν καὶ οἱ ἐκλεκτοί." MATΘ.κδ:12,24.

Ἐνέργεια πλάνης, εἶναι ἀπάτη τις ἣτις βλεπο-
μένη ἀπὸ ὠρισμένην θέσιν παρατηρήσεως ἐνέχει τὸ
φαινόμενον ἀληθείας. Αὕτη ἡ πλάνη ἢ ἀπάτη εἶναι
περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος ΑΝΑΛΟΓΩΣ
τῆς σπουδαιότητος τῆς ἀληθείας ἣν κακῶς ἀντιπρο-
σωπεύει, ἀμαυρῶνουσα ἢ ψευδοποιουσα τὴν γνησίαν
ἀλήθειαν. Ὅταν τις ἀπροσέκτως ἀκολουθήσῃ τὴν πλά-
νην καὶ καταστῇ θῦμα τῆς πλάνης, ὁδηγεῖται εἰς
συνεπείας ἢ ἀποτελέσματα ὀλέθρια ΑΝΑΛΟΓΩΣ τῆς
σπουδαιότητος τῆς ἀληθείας εἰς ἣν ἐξηπατήθη. Ὅταν
ὁ ἄνθρωπος πλανᾶται νομίζει, ὅτι εἶναι ἐν τῇ εὐ-
θύτητι, ἀξιοῖ, ὅτι εἶναι εἰλικρινῆς εἰς τὰς πεποι-
θήσεις του καὶ καθὼς βλέπει, εἶναι εἰλικρινῆς.

"Ἐπάρχει ὁδὸς ἣτις φαίνεται ὀρθὴ εἰς τὸν ἄν-
θρωπον, ἀλλὰ τὸ τέλος αὐτῆς εἶναι ὁδὸς θανά-
του." ΠΑΡΟΙΜ.ις:25.

Ὁ κόσμος σήμερον εἶναι ἔμπλεος πλανῶν καὶ νο-
μίζει, καλῇ τῇ συνειδήσει, ὅτι εἶναι ἐν τῇ εὐθύτη-
τι καὶ ἀναμένει τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἐλπίδων
του, μὴ γνωρίζων τὴν πλάνην του. Ὑπάρχουσι πολιτι-
καὶ πλάναι, οἰκονομικαὶ πλάναι, θρησκευτικαὶ πλά-
ναι, πάσης σκιᾶς καὶ χρώματος, καὶ χιλιάδες καὶ
ἐκατομμύρια λαοῦ ἀκολουθοῦσιν αὐτάς, καὶ ἀφοσιώ-
νουσιν εἰς αὐτάς ὅλον τὸν χρόνον των καὶ ἐνέργει-
αν, μόνον νὰ κατανοήσωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀνεμο-

στροβίλου, τῆς συγχύσεως καὶ συμφορᾶς τὸ τελικὸν ναυάγιον ὅλων τῶν ἐλπίδων αὐτῶν.

Ἡ ἐρώτησις γεννᾶται, Ποῖος δύναται νὰ διαφύγῃ ταύτας τὰς πλάνας, τόσον κοινὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, οὐδὲν μέλος τοῦ πεπτωκότος γένους, εἶναι ἀσφαλὲς ἐναντίον αὐτῶν. Πάντες εἴμεθα ὑποκείμενοι εἰς τὰς συνεπείας τῆς πτώσεως εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀπόψεις διανοητικῶς καὶ φυσικῶς, αἱ πεῖραι εἰς ἅς συνεχῶς ὑποβαλλόμεθα εἶναι σύντομοι καὶ ποικίλοι καὶ ἡ γνῶσις μας κατ' ἀνάγκην πολὺ περιορισμένη.

Ποῖοι, λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνοι εἰς οὓς ὁ Θεὸς δὲν εὐαρεστεῖται καὶ συνεπῶς ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ; Ὁ Παῦλος ἀπαντᾷ, εἶναι οἱ μὴ πιστεύσαντες εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀλλ' "εὐαρεστηθέντες εἰς τὴν ἀδικίαν." Δὲν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες ἀκούσαντες ποτε καὶ δεχθέντες καὶ κατανοήσαντες, ἔπειτα τὴν ἀπέρριψαν καὶ ἐπροτίμησαν τὴν ἀδικίαν, (οὐχὶ βεβαίως χονδροειδῆ πράγματα κακίας, ὥς τὸ ἔγκλημα) ἀλλὰ μᾶλλον ἐλευθερίαν καὶ ἐπιθυμίαν πρὸς αὐτοθέλησιν, ἀντὶ συμμορφώσεως πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, καὶ κατὰ συνέπειαν προτίμησιν πρὸς τὴν πλάνην ἣν οἱ χορηγεῖ τοιαύτην ἐλευθερίαν καὶ ἀποσιώπησιν εἰς τὰς παρακινήσεις τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀληθείας.

Οἱ μὴ λαμβάνοντες τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτῆς δὲν εἶναι ἄξιοι αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν εὐαρεστεῖται εἰς τοὺς τοιούτους, ἐπιτρέπει νὰ καταληφθῶσιν ἀπὸ τὰς πλάνας τοῦ ἐχθροῦ καὶ ταχέως ἐὰν δὲν ἀφυπνισθῶσι, καθίστανται θύματα αὐτοῦ. Ναὶ, ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει θὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸ ψεῦδος, ἐπομένως, τὸ γεγονὸς, ὅτι εἶναι τις εἰλικρινῆς εἰς τὴν πίστιν του, ἀποδεικνύει οὐδὲν ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῶν ἀπόψεών του. Ἐλλειψις ἐκτιμῆσεως τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ ἦν Ἐκεῖνος ἀποστέλλει ὁδηγεῖ εἰς πτῶσιν καὶ ἐνέργειαν πλάνης ἦν Ἐκεῖνος ἐπιτρέπει.

Ἡ νοθεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ τέκνα Του, εἶναι νὰ λάβωσιν ἐφ' ἑαυτῶν "τὴν πανοπλίαν" Του διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ σταθῶσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ. ΕΦΕΣ. 6:13. Οὗτοι εἶναι οἱ "χαλεποὶ καιροὶ" τοῦ κινδύνου τῆς χριστιανικῆς πίστεως διὰ τῆς παρεισδύσεως πολλῶν ὑπούλων μορφῶν πλάνης, ἀναφυομένων πρὸς ἀναχαίτησιν καὶ καταστρατήγησιν τῆς προόδου τῆς ἀληθείας. Οὐδέποτε πρὶν τῆς "πονηρᾶς ταύτης ἡμέρας" ἦτο δυνατόν διὰ τοὺς ἁγίους νὰ ἐνδυθῶσι τὴν "πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, οὐδέποτε προηγουμένως ἐχρειάζετο. Ἡ προμήθεια τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν λαὸν Του εἶναι ἀκαταμάχητος διὰ τοὺς φοροῦντας τὴν "πανοπλίαν" Του εἰς τὴν ἐπείγουσαν ταύτην ἀνάγκην. Ἀς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὸ ἀπόρθητον τοῦ ἐφοδίου τῆς "πανοπλίας" Του. Ἐνδυθῆτε, ἀδελφοί, ταύ-

την τὴν "πανοπλίαν." "Ὀχι·μόνον τὸν θώρακα ἢ ἕτε-
ρα ἑλλιπῆ ἐξαρτήματα, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν πανοπλίαν.
"Εστε, βέβαιοι, διὰ προσευχῆς καὶ δεήσεως διακα-
οῦς ἐπιθυμίας, ὥπως ὁ Θεὸς ἡμᾶς καθοδηγήσῃ ὅλους
εἰς τὰς ἀτραποὺς τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ
διὰ τῆς χάριτος Του, μὴ ποτὲ ἐνδυθῶμεν παρείσακτον
κατ' ἀπομίμησιν, κατὰ λάθος, ψευδοπανοπλίαν." Ἐχο-
μεν ἤδη παρατηρήσει, ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀφήσῃ τινὰς νὰ
πέσωσι καὶ θὰ ἱκανώσῃ ἄλλους νὰ σταθῶσι.

Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν ἡμᾶς νὰ εἴμεθα
ἡθικῶς ἐλεύθεροι παράγοντες, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι
μέρος τῆς ὁμοιότητος Του, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ πλέον ἡ
φιλοδοξία πρέπει νὰ εἶναι μέρος παντὸς προοδευτι-
κοῦ ἀνθρώπου, ὥς ἐκ τούτου αὕτη ἡ ἡθικὴ ἐλευθερία
καὶ φιλοδοξία ὁμοῦ, φέρει πάντας ἡμᾶς ὑπὸ τὴν δο-
κιμασίαν τοῦ χαρακτηῆρος.

Καθ' ὅσον μεγαλείτεροι εἶναι αἱ ἱκανότητές μας,
τὰ φυσικὰ τάλαντά μας, τόσον μεγαλειτέρα ἡ ἐπιρ-
ροὴ καὶ τόσον ἰσχυροτέρα ἡ δύνამις τῆς φιλοδοξίας
καθίσταται. Τότε ἔρχεται ἡ δοκιμὴ. Τώρα γενᾶται ἡ
ἐρώτησις, Αὕτη ἡ ἀξιέπαινος φιλοδοξία θὰ ὑποταχθῇ
εἰς τὸ θεῖον θέλημα; -ἐντελῶς καθιερωμένη νὰ πρά-
ξῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μέχρι θανάτου;

Πόσοι ὀλίγοι κατανοοῦσι, τὶ ἐπικίνδυνον πρᾶ-
γμα εἶναι ἡ ἐλευθερία, πῶς προσεκτικῶς πρέπει νὰ

χρησιμοποιηθῇ αὕτη πρὸς ὠφέλειάν μας καὶ οὐχὶ
πρὸς ἀφορμὴν τῆς σαρκὸς, ΓΑΛΑΤΑΣ ε:13, καὶ πῶς
εὐκόλως εἶναι δυνατόν κακῶς νὰ τὴν μεταχειρισθῶ-
μεν πρὸς αἰώνιον κίνδυνον.

Πλὴν ὅμως, ὁ Κύριος οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ
προξενήσῃ ὁ ἐχθρὸς πανικὸν εἰς τὸ ποίμνιον Του
διὰ μέσου τῶν λύκων, οὔτε νὰ καταβροχθίσωσιν αὐ-
τὸ, ὡς γέγραπται,

"Οὐδεὶς δύναται ν' ἄρπάσῃ ταῦτα ἐκ τῆς χειρὸς
τοῦ Πατρὸς μου." ΙΩΑΝΝ. ι:29.

Καὶ πάλιν,

"Θέλει συνάξῃ τὰ ἄρνία διὰ τοῦ βραχίονος
αὐτοῦ, καὶ βαστάσει ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ."
ΗΣΑΙΑΣ μ:11.

---ooo---

Ὁ Κύριος εἶναι ποιμὴν μου
Μόνῃ μερὶς μου ἐπὶ γῆς.
Αὐτὸς φρουρὸς καὶ ὁδηγὸς μου
Καὶ σύμβουλός μου ἀσφαλῆς.

---ooo---

Η ΠΛΗΡΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΥΠΑΚΟΗ ΕΠΙΦΕΡΕΙ ΧΑΡΑΝ
ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ.

"Ας εἴμεθα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὑπὲρ ποτε προσεκτικώτεροι ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἄς μὴ ἀποδείξωμεν, ἔνεκα ἐλλείψεως προσοχῆς, ἐλάττωσιν τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης μας διὰ τὸν Κύριον καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔμεινεν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς, ἔνεκα τῆς εἰς τὸ θέλημα Αὐτοῦ ὑπακοῆς. Καὶ ἡμεῖς, ὡς ὀπαδοὶ Αὐτοῦ ἄς μένωμεν εἰς τὴν ἀγάπην Του, ὅπως κληρονομήσωμεν τὸν Θρόνον καὶ τὴν δόξαν Του. ΙΩΑΝΝ. ιε:10.

Αἱ παραγγελίαι καὶ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν ἔχουσι σκοπὸν νὰ μᾶς τρομάξωσιν, ἀλλὰ τούναντίον, ὡς Ἐκεῖνος εἶπεν,

" Ταῦτα ἐλάλησα πρὸς ἐσᾶς διὰ νὰ μείνη ἐν ὑμῖν ἡ χαρὰ μου, καὶ ἡ χαρὰ ἡμῶν νὰ εἶναι πλήρης." ΙΩΑΝΝ. ιε:11.

Οἱ ζῶντες πλησιέστατα πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἐμμένοντες ἐν Αὐτῷ καὶ τῇ ἀγάπῃ Του, ἔχουσι χαρὰν ὑπερέχουσαν τὴν μηδαμινὴν τοιαύτην τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος δύναται νὰ προσφέρῃ. Εἶναι ἡ χαρὰ καὶ εἰρήνη "ἡ ὑπερέχουσα πᾶσαν γνῶσιν" ἣτις βασιλεύει ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἣτις φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἐπαγγελίαν, τὴν βεβαιότητα οὐχὶ μόνον τῆς παρούσης ζωῆς ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης. Α.ΤΙΜ.δ:8.

REPRINTS 5080

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟΝ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ ἀδελφαί, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ=2009 σᾶς ἀποστέλλομεν ἐγκάρδιον ἀσπασμόν ἐν Χριστῷ. Τό μέγα ἔργον τῆς οἰκονομίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος πλῆσιάζει εἰς τό τέλος του. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὰς εὐλογίας τοῦ παρελθόντος, καί μέ πίστιν ἀτενίζομεν εἰς τό μέλλον, ὅτι ὁ Κύριος θέλει μὲν τηρήσει καί τό ΝΕΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΤΟΣ πλησίον Του, διότι:

"Πιστός εἶναι ὁ ὑποσχεθεὶς, "Ὅστις καὶ θέλει ἐκτελέσει." Α.ΘΕΣΣ. ε:24, ΦΙΛ. α:6.

Βλέπομεν ὅτι ὁ λαός ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ τὰ δεσμά τῆς πλάνης καὶ τοῦ φόβου κρατοῦν αὐτοὺς δεσμευμένους. Ἀλλ' ὅποιαν χαράν θά αἰσθανθοῦν ὅταν ὁ "Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, μέ ἴασις εἰς τὰς πτέρυγας Αὐτοῦ, θά διανοίξῃ τὴν φυλακὴν τοῦ θανάτου, καὶ θά φωτίσῃ πάντας νὰ ἐξέλθουν τῆς ἀγνοίας καὶ δεισιδαιμονίας, διότι

"Ἡ γνῶσις τοῦ Κυρίου θά καλύψῃ τὴν γῆν, καθὼς τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν θάλασσαν." ΗΑΣΙΑΣ ια:9, ΑΒΒΑΚ. β:14.

Αἱ δοκιμασίαι εἶναι μεγάλαι, ἀλλὰ καὶ τό βραβεῖον εἶναι μέγα. "Κράτει ὅ,τι ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβει τὸν στέφανόν σου." ΑΠΟΚ. β:10.

Τὰ παγκόσμια γεγονότα πιστοποιοῦν τὰς προφητείας. Χαίρομεν διὰ τοῦτο, διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπὶ θύραις. ΜΑΤΘ. κδ:33.

Μετά τῶν καλλίστων εὐχῶν,

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

